

Nisargadatta Maharajia muistellen: Keskustelu Harrietin kanssa

Istuin hiljattain vierailijan kanssa (vuonna 2002) tutkien uutta Nisargadatta Maharaj -kirjaa, joka koostui valokuvista ja lyhyistä lainauksista. Tunsin joitain kuvissa olevia ihmisiä ja kerroin heistä muutamia tarinoita. Tämä sai aikaan laajemman ja pitkän keskustelun joistakin tapahtumista Maharajin läsnä ollessa. Vierailijan lähdön jälkeen tunsin tarvetta kirjoittaa muistiin asiat, koska en koskaan aiemmin ollut vaivannut tallentamaan mitään muistojani Maharajista. Kun aloitin keskustelun nauhoittamisen, muutamia muistoja tuli esille asioista, joita en ollut ajatellut moniin vuosiin. Siksi tämä on tallenne miellyttävästä iltapäivän keskustelusta, jota täydentävät muistot tapahtumista, jotka jostain syystä eivät koskaan tulleet esille.

Harriet: Jokainen kirja, jonka olen nähnyt Maharajista, ja mielestäni olen nähnyt niistä suurimman osan, on tallenne hänen opetuksistaan. Eikö kukaan koskaan vaivautunut tallentamaan hänen ympärillään tapahtuvia asioita? Ramakrishnalla oli Ramakrishnan evankeliumi, Ramana Maharshilla oli *Day by Day* ja kokonainen kirjasto, joka on tarkoitettu palvojille, jotka kaikki puhuivat elämästään Gurunsa kanssa. Miksei Maharaj saanut aikaan samanlaista genreä?

Nisargadatta Maharaj

David: Maharaj puhui elämästään hyvin harvoin, eikä hän rohkaissut siihen liittyviä kysymyksiä. Luulen, että hän näki itsensä eräänlaisena lääkärinä, joka diagnosoi ja hoiti ihmisten havaitut henkiset vaivat. Hänen lääkkeensä olivat hänen läsnäolonsa ja voimakkaat sanansa. Hänen menneisyytensä anekdootit eivät kuuluneet kyseiseen reseptiin. Hän ei myöskään vaikuttanut olleen kiinnostunut kertomaan tarinoita mistään tai kenestäkään.

Harriet: Sanoit; ”puhui harvoin”. Tämä tarkoittaa, että sinun on täytynyt kuulla ainakin muutamia tarinoita. Mistä kuulit hänen puhuvan?

David: Lähinnä hänen omasta gurustaan, Siddharameshwar Maharajista ja hänen vaikutuksistaan hänen elämäänsä. Uskon, että hänen rakkautensa Gurunsa ja kiitollisuutensa hänelle, olivat aina läsnä hänen kanssaan. Nisargadatta Maharaj teki viisi

bhajaania päivässä yksinkertaisesti siksi, että hänen Gurunsa oli pyytänyt häntä tekemään niin. Siddharameshwar Maharaj oli kuollut vuonna 1936, mutta Nisargadatta Maharaj jatkoi edelleen näitä käytäntöjä yli neljäkymmentä vuotta myöhemmin.

Kuulin kerran hänen sanoneen: ”Minun Guruni pyysi minua tekemään nämä viisi bhajaania päivittäin, eikä koskaan peruuttanut ohjeitaan ennen kuolemaansa. Minun ei tarvitse tehdä niitä enää, mutta jatkan niiden tekemistä kuolemaani asti, koska tämä oli guruni käsky.

Nisargadatta Maharaj, Gurunsa samadhilla

Toistan edelleen hänen ohjeitaan, vaikka tiedän, että nämä bhajaanit ovat turhia, kunnioituksen ja kiitollisuuden vuoksi, jota tunnen häntä kohtaan.”

Harriet: Puhuiko hän koskaan ajasta, jolloin hän oli Siddharameshwarin kanssa, ja siitä, mitä heidän välillään oli?

David: Ei millään käynneistäni. Ranjit Maharaj tuli kerran vierailemaan yhdessä hänen aamuistunnoistaan. He juttelivat marathiksi muutaman minuutin verran ja sitten Ranjit lähti.

Maharaj totesi yksinkertaisesti: ”Tuo mies on jnani. Hän on minun Guruni opetuslapsi, mutta hän ei opeta.”

Se siitä. Tuo vierailu olisi voinut olla ponnahduslauta monille tarinoille hänen Gurustaan tai Ranjitistä, mutta hän ei ollut kiinnostunut puhumaan niistä. Hän vain jatkoi vastaamista vierailijoidensa kysymyksiin.

Harriet: Mitä muuta poimit hänen taustastaan ja hänen henkisestä perinnöstään?

David: Hän oli osa opetuslinjaa, joka tunnetaan nimellä Navnath Sampradaya. Tämä ei ollut salaisuus, koska hänellä oli seinällään kuvia monista opettajista hänen opetuslinjastaan. Hän teki joka aamu Guru-pujan, jonka lopussa hän laittoi kum kumia kaikkien opettajien otsalle ja niiden valokuviin, joiden hän katsoi olevan valaistuneita. Minun on mainittava, että hänen seinänsä olivat peitetty muotokuvilla. Ramana Maharshi oli siellä ja niin olivat myös monet muut kuuluisat pyhimykset, jotka eivät kuuluneet hänen henkiseen opetuslinjaansa. Mukaan mahtui muitakin kuvia, kuten yksi kuva Sivajista, kuuluisasta marathi-soturista muutama sata vuotta sitten.

Nisargadatta Maharaj ja Ranjit Maharaj

*Maharaj huoneessaan. Sivaji on kuvan mies, parta ja turbaani päässä hieman vasemmalla.
Maurice Frydman on selkä verhoa vasten.*

Kysyin häneltä kerran, miksi Sivaji oli päätynyt hänen seinälleen ja hän sanoi: ”Poikani haluaa minun pitävän sen siellä. Se on logo beedis-tuotemerkillämme [käsintehdyt savukkeet]. Hänen mielestään myynti lisääntyy, jos se kuva lisätään mukaan niihin kuviin, joiden edessä teen pujan.”

Harriet: Mitä hän sanoi kaikista niistä valokuvistaan opetuslinjansa ihmisistä?

Eikö hän koskaan selittänyt keitä he olivat?

David: Ei koskaan. Sain selville, mitkä heidän nimensä olivat muutama vuosi myöhemmin, kun löysin R. D. Ranaden kirjan, joka oli Samradayan Karnatakan haarasta. Hän, tai pikemminkin organisaationsa, toi markkinoille matkamuiston, joka sisälsivät samat valokuvat, jotka olin nähnyt Maharajin seinillä, sekä lyhyt kuvaus siitä, keitä he olivat.

Muistan yhden mielenkiintoisen tarinan, jonka Maharaj kertoi sampradayasta. Hän oli vastannut kysymyksiin tavanomaisella tavalla, kun hän pysähtyi kertomaan meille palan historiaa:

“Istun täällä joka päivä vastaamalla kysymyksiisi, mutta opetuslinjani opettajat eivät tehneet näin. Muutama sata vuotta sitten ei ollut ollenkaan kysymyksiä ja vastauksia. Meillä on kotitalouslinja, joka tarkoittaa, että jokaisen piti mennä ulos ja ansaita elantonsa. Ei ollut mitään tällaista kokousta, jossa opetuslapset tapasivat Gurun kanssa ja kysyivät häneltä kysymyksiä. Matkustaminen oli vaikeaa. Linja-autoja, junia ja lentokoneita ei ollut. Vanhoina päivinä Guru matkusti jalkaisin, kun taas opetuslapset pysyivät kotona ja huolehtivat perheistään. Guru käveli kylästä kylään tapaamassa opetuslapsia. Jos hän tapasi jonkun, jonka hän katsoi olevansa valmis osallistumaan sampradayaan, hän opetti hänelle opetuslinjan mantran. Se oli ainoa annettu opetus. Opetuslapsi toisti mantran ja ajoittain Guru saapui kylään katsomaan mitä edistystä tapahtuu. Kun Guru tiesi kuolevansa, hän nimitti yhden kotitalouden omistajista uudeksi Guruksi ja uusi guru ryhtyi sitten opetusvelvollisuuksiin: kävellen kylästä kylään, vihkien opetukseen uusia palvojia ja valvomalla vanhojen edistyminen.”

En tiedä miksi tämä tarina tuli yhtäkkiä esille. Ehkä hän oli vain kyllästynyt vastaamaan samoihin kysymyksiin uudestaan ja uudestaan.

Harriet: Olen kuullut, että Maharaj antoi toisinaan mantran sitä kysyville. Oliko tämä sama mantra?

David: Kyllä, mutta hän ei ollut kovin hyvä myymään sitä. Kuulin kerran hänen sanoneen: ”Oma guruni on valtuuttanut minut luovuttamaan tämän mantran kaikille, jotka sitä pyytävät, mutta en halua sinun tuntevan sen olevan välttämätöntä tai tärkeää. On tärkeämpää saada selville olemuksesi lähde.”

Jotkut ihmiset kuitenkin kysyivät. Hän vei heidät alakertaan ja kuiskasi sen heidän korvaansa. Se oli Sanskritiksi ja melko pitkä, mutta sinulla on vain yksi mahdollisuus muistaa se. Hän ei kirjoittanut sitä sinulle ylös. Jos et muista sitä yhdestä kuiskauksesta, et koskaan saanut uutta mahdollisuutta.

Harriet: Mitä muita opetusohjeita Siddharameshwar antoi hänelle? Oliko hän se, joka rohkaisi häntä opettamaan vastaamalla pikemminkin kysymyksiin, kuin perinteisemmällä opetustavalla?

Siddharameshwar Maharaj

David: Minulla ei ole aavistustakaan, pyydettiinkö häntä opettamaan tietyllä tavalla. Siddharameshwar kertoi hänelle, että hän voi opettaa ja antaa Gurun mantran jokaiselle, joka sitä pyysi, mutta hänellä ei ollut oikeutta nimittää seuraajaa. On muistettava, että Nisargadatta ei ollut oivaltanut itseään, kun Siddharameshwar kuoli.

Harriet: Entä henkilökohtaiset asiat? Puhuiiko Maharaj koskaan lapsuudestaan tai perheestään? Ramana Maharshi kertoi usein tarinoita varhaisesta elämästään, mutta en muista lukeneeni yhtäkään elämäkertatapahtumaa yhdessäkään Maharajin kirjassa.

David: Se on totta. Hän ei vain tuntunut olevan kiinnostunut puhumaan menneisyydestään. Ainoa tarina, jonka muistan hänen kertoneen, oli pikemminkin vitsi kuin tarina. Sisään tuli joku mies, joka näytti tunteneen hänet monien vuosien ajan. Hän puhui Maharajin kanssa marathia erittäin vapaalla ja tutulla tavalla. Käännöksiä ei tarjottu, mutta noin kymmenen minuutin kuluttua kaikki siellä olevat marathia osaavat ihmiset puhkesivat nauramaan. Saatuaan Maharajin luvan ensin, yksi tulkeista selitti, mistä kyse oli.

“Maharaj sanoi, että kun hän oli naimisissa, hänen vaimonsa aiheutti hänellä paljon harmia. Hän aina pompotteli häntä ja kertoi mitä tuli tehdä. ”Maharaj tee tämä, Maharaj mene markkinoille ja ostaa sitä.”

Hän ei tietenkään kutsunut häntä Maharajiksi, mutta en muista millä nimellä hän kutsui häntä.

Tulkki jatkoi: ”Hänen vaimonsa kuoli kauan sitten, kun Maharaj oli nelissäkymmenissä. Tämän ikäisten miesten, jotka ovat leskiä, on tavallista mennä uudelleen naimisiin, joten kaikki Maharajin sukulaiset halusivat hänen löytävän toisen vaimon. Hän kieltäytyi sanoen: ”Sinä päivänä, jona hän kuoli, menin naimisiin vapauden kanssa.”

Minun on vaikea kuvitella ketään, joka pompottelisi Maharajia, tai edes yrittäisi. Hän oli ärhäkkä hahmo, jolla ei hyväksynyt minkäänlaista hölynpölyä keneltäkään.

Harriet: Sen perusteella, mitä olen kuullut ”ärhäkkä” taitaa olla kiertoilmaisu. Olen kuullut, että hän saattoi olla toisinaan melko pahansisuihin ja aggressiivinen.

David: Kyllä, se on totta, mutta luulen, että se oli osa hänen opetusmenetelmäänsä. Joitakin ihmisiä on hieman ravisteltava ja heille huutaminen on yksi tapa tehdä se.

Muistan yhden naisen kysyneen häneltä melko viattomasti: ”Luulin, että valaistuneiden ihmisten tuli olla onnellisia ja autuaita. Sinä tunnut olevan yrmeä suurimman osan ajasta. Eikö sinun mielentilasi tuo sinulle ikuista onnellisuutta ja rauhaa?”

Hän vastasi: ”Ainoa hetki, jolloin jnani todella iloitsee, on se, kun jostakin toisesta tulee jnani.”

Harriet: Kuinka usein niin tapahtui?

David: En tiedä. Se oli toinen alue, josta hän ei näyttänyt haluavan puhua. Kysyin kerran suoraan: ”Kuinka moni ihminen on oivaltanut itsensä opetuksesi kautta?”

Hän ei tuntunut olevan tyytyväinen kysymykseeni: ”Mitä se sinulle kuuluu?”, Hän vastasi. ”Kuinka tämän tietäminen auttaa sinua millään tavalla?”

”No, totesin, vastauksestasi riippuen se saattaa lisätä tai vähentää optimismiani. Jos on arpajaiset, joissa on vain yksi voittolippu kymmenestä miljoonasta, en voi olla kovin optimistinen voittamisen suhteen. Mutta, jos kyseessä on sata voittajalippua tuhannesta, tuntisin mahdollisuuteni paremmiksi.

Jos voisit vakuuttaa minut, että ihmiset heräävät henkisesti täällä, tuntisin mahdollisuuksieni olevan hyvät. Ja mielestäni hyvä tunne mahdollisuuksieni suhteen tekisi hyvää vakavuudelleni.”

”Vakavuus” oli avaintekijä hänen opetuksissaan. Hänen mielestään oli hyvä olla vahva halu Itsen suhteen ja saada kaikki huomio kääntymään sitä kohti aina kun oli mahdollista. Tätä voimakasta keskittymistä totuuteen hän nimitti vakavuudeksi.

En muista tarkalleen mitä Maharaj antoi vastaukseksi, paitsi että tiedän, ettei hän paljastanut mitään lukuja. Hän tuntui ajattelevan, ettei minun tai kenenkään muunkaan olisi tarpeen tietää sitä.

Harriet: Ehkä heitä oli niin vähän, että olisi ollut haitaksi ”vakavuudellenne”, jos teille olisi kerrottu.

David: Se on mahdollista, koska en usko heitä olleen kovin monia.

Harriet: Saitko koskaan tietää, suoraan tai epäsuorasti?

David: En tuolloin. Kuitenkin, odottelin aikani saadakseni tilaisuuden kysyä uudelleen. Eräänä aamuna Maharaj näytti olevan normaalia turhautuneempi kollektiivisesta kyvyttömyydestämme ymmärtää mistä hän puhui.

”Miksi tuhlaan aikaani teidän ihmisten kanssa?” Hän huudahti. ”Miksi kukaan ei koskaan ymmärrä mitä sanon?”

Käytin mahdollisuuteni: ”Kaikkien näiden vuosien aikana, jolloin olet opettanut, kuinka moni ihminen on todella ymmärtänyt ja kokenut opetuksesi?”

Hän oli hetken hiljaa, ja sitten hän sanoi: ”Yksi. Maurice Frydman.” Hän ei kertonut yksityiskohtia, enkä jatkanut kysymystäni.

Mainitsin aiemmin, että aamupäivänsä lopuksi hän pani *kum kumia* kaikkien huoneessaan olleiden kuvien ihmisten otsalle, joiden hän tiesi olevan valaistuneita. Siellä oli kaksi suurta kuvaa Mauricesta ja molemmille annettiin päivittäin *kum kum*-hoito. Maharaj kunnioitti selvästi Mauricea. Muistan yhdestä varhaisesta vierailustani kysyneen Maharajilta jostain hänen lausunnostaan, joka oli tallennettu kirjaan *I am That*. Muistaakseni kyse oli toiveiden täyttämisestä.

*Frydman puhumassa Bombayssa.
Nisargadatta Maharaj toinen oikealta.*

Maharaj ei alun perin vaikuttanut olevan yhtä mieltä kirjassa olevista huomautuksista, jotka olivat määritelty hänestä, mutta sitten hän lisäsi: ”Sanojen on oltava totta, koska Maurice kirjoitti ne. Maurice oli jnani ja jnanin sanat ovat aina totuuden sanoja.”

Swami Ramdas

Olen tavannut useita ihmisiä, jotka tunsivat Mauricen, ja heillä kaikilla oli poikkeuksellisia tarinoita hänestä. Hän vieraili Swami Ramdasissa 1930-luvulla ja Ramdas ilmeisesti kertoi hänelle, että tämä olisi hänen viimeinen syntymänsä. Tämä kommentti tallennettiin keskusteluihin Sri Ramana Maharshin kanssa 1930-luvun lopulla, vuosikymmeniä ennen kuin hän tapasi Maharajin. Hän oli elämänsä eri vaiheissa Ramana Maharshin, Gandhin ja J. Krishnamurtin seuraaja. Gandhia seuratessaan hän meni työskentelemään pienen ruhtinaskunnan *rajan* haltuun ja vakuutti hänet jotenkin luopumaan ja luovuttamaan kaiken auktoriteettinsa ihmisille, joita hän oli aiemmin hallinnut ehdottomana hallitsijana. Hänen koko elämänsä on täynnä hämmästyttäviä tapahtumia, joita ei

käytännössä tunneta. Joku, joka oli aiemmin ollut Intian vanhempi hallituksen virkamies 1960-luvulla, on sanonut, että Frydman vakuutti tuolloin Intian pääministerin Nehruun sallimaan Dalai-laman ja muiden tiibetiläisten maanpaon Intiassa. Frydman ilmeisesti mankusi häntä jatkuvasti kuukausia, kunnes hän lopulta antoi suostumuksensa. Mitään näistä toiminnoista ei koskaan tunnustettu julkisesti, koska Frydman ei pitänyt minkäänlaisesta julkisuudesta ja yritti tehdä työnsä nimettömänä.

Frydman ja J.Krishnamurti

Frydman (puku päällä) istumassa ryhmäkuvassa 1930-luvulla Ramana Maharshin kanssa.

Harriet: Millainen oli Frydmanin suhde Ramana Maharshiin? Jäikö niistä tallenteita?

David: Ramanasramamin kirjoissa ei ole paljon tarinoita ja niissä harvoissa tapauksissa, joissa Maurice'n nimi on mainittu, Ramana toruu häntä, hänen yrittäessään antaa hänelle erityiskohtelua. Artikkelissa, jonka Maurice kirjoitti hyvin myöhäisessä vaiheessa elämässään, hän valitti sitä tosiasiaa, ettei hän ollut täysin arvostanut ja hyödyntänyt Bhagavanin opetuksia ja hänen läsnäoloaan hänen ollessaan elossa.

Hän kuitenkin käytti poikkeuksellista älykkyytään ja editointitaitojaan tuottaakseen kirjan *Maharshi's Gospel* vuonna 1939. Tämä on yksi tärkeimmistä kokoelmista vuoropuheluista Bhagavanin ja hänen palvojiensa välillä. Kirjan toinen osa sisältää Frydmanin kysymyksiä ja Bhagavanin vastauksia niihin. Kyselyn ja editoinnin laatu on hyvin erikoislaatuista.

Muutama sata vuotta sitten ranskalainen matemaatikko asetti vaikean ongelman ja haastoi kaikki ratkaisemaan sen. Isaac Newton ratkaisi sen nopeasti ja tyylikkäästi ja lähetti ratkaisun nimettömänä. Ranskalainen matemaatikko huomasi heti, että kirjoittaja oli Newton ja sanoi ilmeisesti: "Leijonan tunnistaa kynsistään".

Kommentoisin samoin *Maharshi's Gospel* kirjan toisesta osasta. Vaikka Frydmanin nimeä ei ole koskaan esiintynyt missään kirjan painoksessa, olen täysin varma, että hän oli toimittaja ja kysyjä.

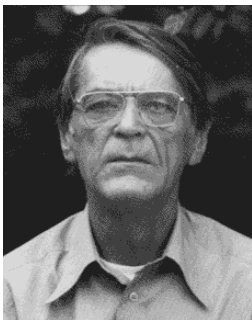
Harriet: Sikäli kuin tiedät, Maharaj ei ole koskaan tunnustanut julkisesti kenenkään muun valaistumista?

David: Voi olla muitakin, mutta ainoa, joista tiedän, koska olen nähnyt sen ensi käden kautta, oli kanadalainen - ainakin mielestäni kanadalainen - nimeltään Rudi. Olin kuunnellut joitain nauhoituksia ennen kuin menin Maharajille, ja tämä mies Rudi esiintyi niissä näkyvästi. Minun on sanottava, että hän kuulosti täysin vastenmieliseltä. Hän oli tylsä, riitaa ja aggressiivinen; ilmeisesti Maharaj heitti hänet ulos useaan otteeseen. En ollut koskaan tavannut Rudia; tunsin hänet vain kuulemistani nauhoituksilta.

Sitten eräänä päivänä Maharaj ilmoitti: "Meille on tulossa jnani käymään tänä aamuna. Hänen nimensä on Rudi."

Nauroin, koska oletin, että Maharaj vitsaili valaistumisten mahtailuista. Maharaj saattoi olla melko pureva niitä ihmisiä kohtaan, jotka väittivät olevansa valaistuneita, mutta jotka eivät olleet. Wolter Keers, hollantilainen advaite-opettaja, kuului tähän luokkaan. Hän saapui usein Bombayhin tapaamaan Maharajia ja jokaisen vierailun aikana Maharaj läksytti häntä, hänen väittäessään olevan valaistunut, vaikka ei ollut. Yhden vierailun aikana hän aloitti Wolterin läksyttämisen ennen kuin hän oli edes kunnolla päässyt huoneeseen. Oli puinen portaikko, joka johti suoraan huoneeseen, jossa Maharaj opetti. Kun Wolterin pää ilmestyi ylimmän askeleen yläpuolelle, Maharaj keskeytti muun tekemisensä ja alkoi arvostella häntä.

Wolter Keers

"Sinä et ole valaistunut! Kuinka julkeat opettaa länsimaissa, väittäen, että olet valaistunut?"

Yhdellä toisella vierailullani Wolterin oli määrä tulla ja Maharaj kysyi jatkuvasti, milloin hän aikoo ilmestyä.

"Missä hän on? Haluan huutaa hänelle uudestaan. Milloin hän saapuu?"

Tuolla vierailullani minun piti poistua ennen kuin Wolter tuli, joten en tiedä minkälainen luento oli, mutta epäilen, että se oli tyypillisesti kuuma tapaus.

Joka tapauksessa, palataksemme takaisin Rudiin. Kun Maharaj ilmoitti, että "jnani" oli saapumassa, oletin, että Rudi tulee saamaan Wolter-käsittelyn. Kuitenkin, suureksi hämmästyksekseni Maharaj piti häntä aitona, kun hän vihdoinkin ilmestyi.

Vietettyään suuren osan aamusta miettien, milloin Rudi tulee, Maharaj kysyi häneltä, miksi hän oli vaivautunut tulemaan ollenkaan.

"Kunnioittaakseni sinua ja kiittäakseni siitä, mitä olet tehnyt minulle. Lähdin Kanadaan ja tulin sanomaan hyvästit."

Maharaj ei hyväksynyt tätä selitystä: "Jos olet tullut tähän huoneeseen, sinulla on oltava epäilyksiä. Jos olisit ilman epäilyksiä, et vaivautuisi tulemaan ollenkaan. En koskaan käy muiden opettajien guruja luona, koska minulla ei enää ole epäilyksiä siitä, kuka olen. Minun ei tarvitse mennä minnekään. Monet ihmiset tulevat luokseni ja sanovat: "Sinun on käytävä tämän tai tuon opettajan luona. He ovat upeita", mutta en koskaan mene, koska en tarvitse mitään keneltäkään.

Tullaksesi tänne sinun on joko haluttava jotain, mitä et ole jo saanut tai sinulla on jonkinlainen epäily. Miksi tulit?"

Rudi toisti alkuperäisen tarinansa ja oli sitten hiljaa. Katsoin häntä ja hän näytti olevan mies, joka oli jossain sisäisessä ekstaasin tai autuuden tilassa, joka oli niin pakottava, että hänellä oli vaikea edes puhua. En vielääkään ollut varma siitä, hyväksyikö Maharaj hänen suosituksensa, mutta sitten hänen kanssaan saapunut nainen kysyi Maharajilta kysymyksen.

Maharaj vastasi: "Kysy ystävältäsi myöhemmin. Hän on jnani. Hän antaa sinulle oikeat vastaukset. Ole hiljaa tänä aamuna. Haluan puhua hänen kanssaan."

Tässä vaiheessa ymmärsin, että Maharaj todella hyväksyi sen, että tämä mies oli oivaltanut Itsen.

Sitten Rudi kysyi Maharajilta neuvoja siitä, mitä hänen tulisi tehdä palattuaan Kanadaan. Ajattelin, että se oli opetuslapselle täysin sopiva kysymys kysyä Gurulta tällaisessa tilanteessa, mutta Maharaj näytti vastustavan sitä.

"Kuinka voit kysyä tällaisen kysymyksen, jos olet Itsen tilassa? Etkö tiedä, ettei sinulla ole valintaa siitä, mitä teet tai mitä et tee?"

Rudi pysyi hiljaa. Minusta tuntui, että Maharaj yritti provosoida hänet riitaan tai väittelyyn ja että Rudi kieltäytyi ottamasta syöttiä vastaan.

Jossain vaiheessa Maharaj kysyi häneltä: "Oletko nähnyt oman kuolemasi?" Ja Rudi vastasi "en."

Sitten Maharaj aloitti miniluennon siitä, kuinka oli tarpeen todistaa omaa kuolemaansa, jotta Itse voitaisiin todellistaa täysin. Hän kertoi, että niin oli tapahtunut hänelle, kun hän ajatteli olevansa täysin oivaltanut Itsen, niin vasta tämän kuoleman kokemuksen jälkeen hän ymmärsi, että tämä prosessi oli välttämätön lopulliseen vapautumiseen. Toivon, että joku tallensi tämän vuoropuhelun nauhalle, koska olen tässä kohtaa riippuvainen 25 vuotta vanhaan muistoon. Se näyttää olevan ratkaiseva osa Maharajin kokemusta ja opetuksia, mutta en ole koskaan kuullut hänen mainitsevan siitä missään muussa tilanteessa. En ole myöskään törmännyt siihen missään hänen kirjoistaan.

Maharaj jatkoi Rudin kiusaamista kuoleman todistamisen tarpeesta, mutta Rudi pysyi hiljaa ja hymyili vain onnelliseksi. Hän kieltäytyi puolustamasta itseään ja kieltäytyi provosoitumasta. Joka tapauksessa en usko, että hänellä oli mitään edellytyksiä aloittaa ja ylläpitää väitteitä. Missä tahansa tilassa hän olikin, hän näytti saavan kaiken huomion. Minusta tuntui, että hänelle jopa lyhyiden vastauksien artikulointi kävi kovasta työstä.

Lopulta Rudi kommentoi kysymystä ja sanoi: "Miksi olet niin innoissasi jostakin sellaisesta, jota ei ole olemassa?"

Oletin, että hän tarkoitti, että kuolema oli epätodellinen, eikä siten ollut väittelyn arvoinen.

Maharaj nauroi, hyväksyi vastauksen ja luopui hänen häiritsemisestään. "Onko sinulla koskaan ollut minun kaltaistani opettajaa?", kysyi Maharaj virnistellen.

"Ei", vastasi Rudi, "ja onko sinulla koskaan ollut minun kaltaistani opetuslasta?"

He molemmat nauroivat ja vuoropuhelu päättyi. Minulla ei ole aavistustakaan siitä, mitä Ruudille tapahtui.

Hän lähti, enkä ole koskaan kuullut hänestä sen enempää. Kuten satujen lopuissa sanotaan, hän todennäköisesti eli elämänsä onnellisesti loppuun asti sen jälkeen.

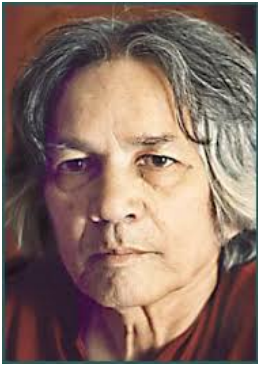
Harriet: Kerroit, että Maharaj ei koskaan käynyt muiden opettajien luona, koska hänellä ei enää ollut epäilyksiä. Puhuiko hän koskaan muista opettajista ja sanoiko hän, mitä hän ajatteli heistä?

David: Hän tuntui pitävän J. Krishnamurtista. Hän oli ilmeisesti nähnyt hänet kävelevän Bombayn kaduilla monta vuotta aiemmin. En usko, että Krishnamurti huomasi häntä. Myöhemmin Maharaj puhui aina hyvin arvostaen Krishnamurtista ja hän jopa rohkaisi ihmisiä menemään katsomaan häntä. Eräänä päivänä Maharaj otti lomaa ja kehotti kaikkia menemään kuuntelemaan Krishnamurtia. Se osoittaa mielestäni korkean hyväksynnän.

1970-luvun lopun tunnetuimpia opettajia oli Osho tai Rajneesh, kuten hänet tunnettiin tuolloin. Kuulin kerran Maharajin sanovan kunnioittavansa Rajneeshin henkistä tilaa, mutta hän ei voinut ymmärtää kaikkia ohjeita, jotka hän antoi kaikille tuhansille ulkomaalaisille, jotka olivat sitten tulossa Intiaan tapaamaan häntä. Vaikka aihe tuli esiin vain muutaman kerran, kun olin siellä, sain tunteen, että hän piti opettajasta, mutta ei opetuksista. Kun Rajneeshin ulkomaiset "sannyasit" ilmestyivät kauhtanoissaan, hän yleensä antoi heille rankaa palautetta. Katsoin hänen heittävän melko monia heistä ulos, ja näin hänen huutavan joillekin heistä ennen kuin he olivat edes onnistuneet pääsemään hänen huoneeseensa.

Kuulin tarinan, että hän kohtasi myös U. G. Krishnamurtin Bombayssa. Kerron sinulle version, jonka olen kuullut ja voit tehdä oman käsityksenne siitä. Sen kertoi minulle joku, joka vietti paljon aikaa U. G.:n kanssa 1970-luvulla.

U.G. Krishnamurti

Näyttää siltä, että Maurice Frydman tunsu U. G.:n ja tiesi myös, että hän ja Maharaj eivät ole koskaan tavanneet eikä luultavasti tienneet toisistaan. Hän halusi testata teorian, jonka mukaan jnani voi havaita toisen jnanin asettamalla heidät samaan huoneeseen muutaman muun ihmisen kanssa hämähäiseksi. Hän järjesti tilaisuuden ja kutsui molemmat osallistumaan. U. G. vietti siellä jonkin aikaa, mutta Maharaj tuli vain muutamaksi minuutiksi ja lähti sitten.

Kun Maharaj oli lähtenyt, Maurice meni U. G.:n luo ja kysyi: "Näitkö sen vanhan miehen, joka tuli sisään muutamaksi minuutiksi? Huomasitko jotain erityistä? Mitä näit?"

U. G. vastasi: "Näin miehen, Maurice, mutta tärkein asia on, mitä sinä näit?"

Seuraavana päivänä Maurice meni tapaamaan Maharajia ja kysyi: "Näitkö sen miehen, jonka kutsuin eilen?"

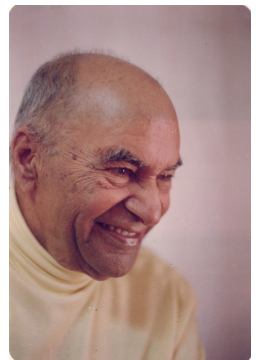
Lyhyt kuvaus siitä, miltä hän näytti ja missä hän seiso, seurasi.

Sitten Maurice kysyi: "Mitä näit?" Maharaj vastasi: "Näin miehen Maurice, mutta tärkein asia on, mitä sinä näit?"

Se on huvittava tarina, ja välitän sen eteenpäin kuullessani sen, mutta minun on sanottava, että U. G.:n kertomukset hänen tapaamisistaan kuuluisien opettajien kanssa eivät toisinaan tunnu minusta olevan totta. Olen kuullut ja lukenut hänen kertomuksensa hänen tapaamisistaan sekä Ramana Maharshin että Papajin kanssa, ja molemmissa kertomuksissa Bhagavan ja Papaji on tehty tekemään ja sanomaan asioita, jotka minusta ovat täysin virheellisiä.

Kun Maharaj kertoi Rudille, ettei hänellä ollut kiinnostusta vieraila muiden opettajien luona, se oli erittäin totta. Hän kieltäytyi kaikista kutsuista lähteä tarkistamaan muita guruja. Mullarpathan, yksi kääntäjistä, oli vähän "guru-hopperi" 1970-luvulla, ja hän toi aina raportteja uusista opettajista Maharajille, mutta hän ei koskaan saanut suostuteltua häntä menemään katsomaan heitä. Joten raportit Maharajin ja muiden opettajien välisistä tapaamisista eivät ole yleisiä. Papaji päätyi käymään Maharajin luona ja tapaaminen oli oikein hyvä. Elämäkertomuksessaan hän antaa kuvan siitä, että hän meni sinne vain kerran, mutta kuulin Bombayn ihmisiltä, että Papaji vie usein palvojia sinne. Hän vieraili varsin monien opettajien luona 1970-luvulla, kun hän oli usein seurana ulkomaalaisten kanssa, jotka olivat tulleet Intiaan ensimmäistä kertaa. Se oli hänen versionsa näyttää heille nähtävyyksiä. He eivät koskaan kysyneet kysymyksiä; he vain istuivat hiljaa ja katsoivat mitä tapahtui.

Papaji

Harriet: Mikä oli Maharajin suhtautuminen Ramana Maharshiin ja hänen opetuksiinsa? Keskustelitko koskaan hänen kanssaan Bhagavanin opetuksista?

Maharaj istumassa Mullarpathamin kanssa

David: Hänellä oli valtava kunnioitus sekä hänen saavutuksensa, että hänen opetustensa suhteen. Hän kertoi minulle kerran, että yksi harvoista katumuksista hänen elämässään oli, että hän ei koskaan tavannut Ramana Maharshia henkilökohtaisesti. Hän tuli asramiin 1960-luvun alkupuolella hänen marathi-harrastaja ryhmänsä kanssa. He olivat kaikki Etelä-Intian pyhiinvaellusmatkalla ja Ramanasramam oli yksi paikoista, joissa hän vieraili.

Opetuksiin liittyen, hän kerran kertoi minulle; ”Olen samaa mieltä kaikesta, mitä Ramana Maharshi sanoi, lukuun ottamatta tätä sydämeen keskittymistä, joka on rinnan oikealla puolella. Minulla ei ole koskaan ollut sitä kokemusta itse.”

Keskustelin hänen kanssaan Bhagavanin opetusten eri näkökohdista ja pidin hänen vastauksiaan aina valaisevina.

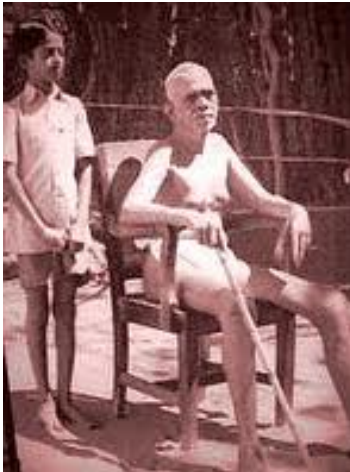
Hän kysyi minulta kerran: "Oletko ymmärtänyt Ramana Maharshin opetukset?"

Koska tiesin, että hän tarkoitti: "Olitko todella kokenut niiden sisältämän totuuden?" ,vastasin: "Mitä enemmän kuuntelen Maharajia, sitä enemmän ymmärrän mitä Bhagavan yrittää kertoa minulle".

Tunsin tämän olevan totta sekä teoreettisella että kokemuksellisella tasolla. Hänen selityksensä laajensi ja syvensi älyllistä ymmärrystäni Bhagavanin opetuksista, ja hänen läsnäolonsa antoi minulle myös kokemuksellisia näkemyksiä totuudesta, johon ne kaikki osoittivat.

Minun on mainittava Ganesanin vierailu täällä. V. Ganesan on Ramana Maharshin veljenpojan poika ja 1970-luvulla hän oli Ramanasramamin tosiasiallinen johtaja. Nykyään hänen vanhempi veljensä Sundaram on vastuussa. Ganesan vieraili Maharajissa ensimmäistä kertaa 1970-luvun lopulla. Heti saapuessaan Maharaj nousi seisomaan ja alkoi kerätä tyynyjä. Hän teki niistä suuren kasan ja laittoi Ganesanin istumaan kasan päälle. Sitten, kaikkien hämmästykseksi, Maharaj puhdisti alueen lattialla ja heittäytyi maahan hänen edessään.

V. Ganesan seisomassa Ramana Maharshin takana 1940-luvulla.

Noustessaan hän sanoi Ganesanille: ”Minulla ei koskaan ollut mahdollisuutta heittäytyä isoisän isäsi Ramana Maharshin edessä, joten heittäydyin sen sijaan sinun edessäsi. Tämä on minun heittäytymiseni hänelle.”

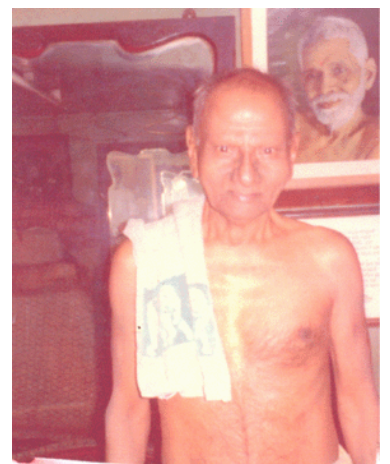
Harriet: Olen lukenut monta kertaa, että Ramana Maharshi mielummin opetti hiljaisuudessa. En koskaan saa sellaista vaikutelmaa Nisargadatta Maharajista. Saivatko ihmiset koskaan tilaisuutta istua hiljaisuudessa hänen kanssaan?

David: Vierailuvuosieni aikana minulla oli mahdollista mietiskellä hänen huoneessaan varhain aamulla. Unohdan tarkat ajankohdat, mutta mielestäni se oli puolitoista tuntia. Maharaj olisi siellä, mutta hän jatkoi normaaleja aamu aktiviteetteja. Hän puuhasteli kaikenlaisia utoja juttuja; hän ilmestyi vain pyyhe vyötärönsä ympärillä, jos hän aikoi kylpeä; joskus hän istui ja luki sanomalehteä. Minulla ei koskaan ollut sitä tunnetta, että hän yritti tietoisesti opettaa hiljaisuudessa samalla tavalla kuin Ramana Maharshi teki, katsomalla ihmisiä ja välittämällä jonkinlaisen armon. Hän näytti kuitenkin olevan tietoinen kaikkien siellä istuvien ihmisten mielentiloista ja valitteli niistä usein.

"Tiedän kuka meditoi täällä ja kuka ei", hän yhtäkkiä ilmoitti eräänä aamuna, "ja tiedän kuka on yhteydessä olemukseensa. Vain yksi henkilö tekee niin tällä hetkellä. Kaikki muut tuhlaatte aikaanne." Sitten hän jatkoi tekemisiään.

Oli totta, että monet ihmiset eivät menneet sinne meditoimaan. He näkivät sen vain tilaisuutena olla hänen kanssaan talossa. He saattoivat istua jalat ristissä hänen lattiallaan, mutta suurimman osan ajasta he kurkkivat nähdäkseen mitä hän tekee, sen sijaan että mietiskelisi.

Eräänä aamuna hän kyllästyi olemaan vakoiltavana ja räjähti: ”Miksi te ihmiset sotkette minun lattiaani näin? Ette meditoi; olette ainoastaan tielläni! Jos haluatte mennä ja istua jonnekin, menkää istumaan wc:n tunniksi! Ainakin teette siellä jotain hyödyllistä.”

Harriet: Entä muut vuorokauden ajat, jolloin häneltä oli mahdollista kysellä? Istuiko hän koskaan hiljaisuudessa noina aikoina?

David: Oli kaksi ajanjaksoa, jolloin häntä oli mahdollista kuulustella: yksi myöhään aamulla ja toinen illalla. Kääntäjät olivat saatavilla molemmissa istunnoissa. Hän rohkaisi ihmisiä puhumaan näiden istuntojen aikana, tai ainakin hän teki, kun aloin tapaamaan häntä. Myöhemmin hän käytti näitä istuntoja puhuakseen pitkään tietoisuuden luonteesta. Hän ei koskaan istunut hiljaa, jos jollain ei ollut mitään sanottavaa. Hän kysyi aktiivisesti kysymyksiä, mutta jos kukaan ei halunnut puhua hänen kanssaan, hän aloitti puhumisen itse.

Minulla on ollut vain yksi tilaisuus istua hänen kanssaan täydellisessä hiljaisuudessa ja se oli kesän monsuunin alku. Kun monsuuni alkaa Bombayssa, yleensä kesäkuun ensimmäisen viikon lopulla, on erittäin kovia rankkasateita, jotka saavat kaupungin pysähtymään. Myrskyn viemärit ovat yleensä tukossa, ja noin päivän ajan ihmiset kävelevät polvisyvässä vedessä. Ja ei vain vedessä. Viemärit täyttyvät yli äyräiden ja niissä elävät eläimet hukkuvat. Jokainen tarpeeksi rohkea mennäkseen tarpomaan, kahlaasi viemäriin, vesipitoisissa roskissa ja niiden eläinten ruumiissa, joita hukkui. Joukkoliikenne pysähtyy, koska vedenpinta on monissa paikoissa liian korkealla ajamiseen.

Yhtenä iltapäivänä kaksi meistä kulki tulvavesien läpi Maharajin ovelle. Oleskelimme molemmat halvassa mökissä noin 200 metrin päässä, joten se ei ollut suuri vaellus. Pesimme lian vedellä pohjakerroksen hanasta ja suuntasimme Maharajin huoneeseen. Hän näytti olevansa yllätynyt nähdessään meidät. Luulen, että hän ajatteli, että tulvat pitäisivät kaikki poissa. Hän sanoi Marathissa, ettei sinä päivänä iltapäivällä järjestetä istuntoa, koska kukaan kääntäjistä ei pystyisi järjestämään sitä. Oletan, että hän halusi meidän poistuvan ja menevän kotiin, mutta molemmat teeskentelimme, että emme ymmärtäneet, mitä hän yritti kertoa meille. Yhden tai kahden epäonnistuneen yrityksen jälkeen suostutella meidät menemään, hän luovutti ja istui huoneen nurkkaan sanomalehti edessään, jotta emme edes pystyisi katsomaan häntä. En välittänyt. Olin vain onnellinen istuessani samassa huoneessa kuin hän. Istuin siellä ehdottomassa hiljaisuudessa hänen kanssaan yli tunnin ja se oli yksi upeimmista kokemuksista, joka minulla on koskaan ollut hänen kanssaan. Tunsin voimakkaan kalliovakaan hiljaisuuden laskeutuvan minuun, joka muuttui yhä syvemmäksi minuuttien kuluessa. Oli vain tietoisuuden hehku, joka täytti minut niin täysin, ajattelu oli täysin mahdotonta. Et ymmärrä, mikä hirviömäinen painolasti mieli on, ennen kuin olet ollut ilman sitä, täysin onnellisena, täysin hiljaa ja täysin vaivattomasti lyhyen ajan. Katsoin suurimman osan ajasta Maharajin suuntaan. Joskus hän käänsi sivun ja vilkaisi meidän suuntaamme ja kun hän teki, hän tunsu silti olevansa ärsyyntynyt, että emme olleet poistuneet. Hymyilin sisäisesti hänen ärsytyksensä suhteen, koska se ei koskenut minua millään tavalla. Minulla ei ollut itsetietoisuutta, ei hämmennystä, en tunnetta olevani tungetteleva. Lepäsin vain tyytyväisenä olemuksessani.

Hieman yli tunnin kuluttua hän nousi ja hätisti meidät molemmat ulos. Heittäydyin hänen eteensä ja lähdin. Myöhemmin ihmettelin, miksi hän ei istunut useammin hiljaisuudessa, koska hänestä selvästi tuli erittäin voimakas hiljainen energia, kun hän oli hiljaa. Ramana Maharshi kertoi, että puhuminen todella keskeytti hänen antamansa hiljaisen energian virtauksen. Olen usein miettinyt, tapahtuiko sama asia Maharajille.

Harriet: Ja mikä oli päätelmäsi?

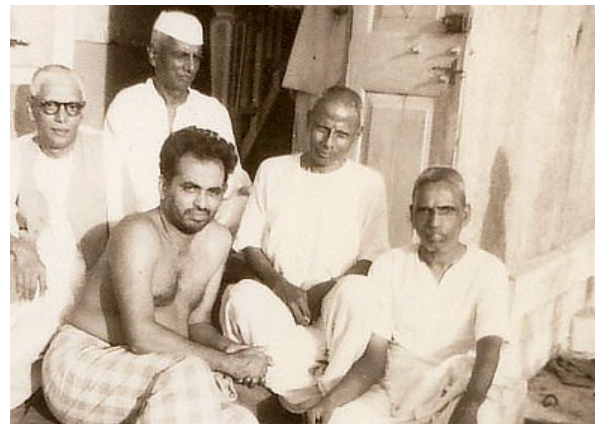
David: Tajusin, että hiljaa oleminen ei ollut hänen luonteensa. Hänen opetusmenetelmänsä tarkoituksena oli väitellä ja puhua. Se oli hänen mielestään mukavinta.

Harriet: Voitko tarkentaa sitä hiukan enemmän?

David: Minun pitää määritellä se, mitä aion sanoa, toteamalla, että suurin osa siitä on vain omaa mielipidettäni, joka perustuu siihen, että tarkkailin hänen tekemisiään ihmisten kanssa, jotka tulivat hänen luokseen. Se ei tule mistään, minkä olisin kuullut hänen itsensä sanoneen.

Varhainen kuva Maharajista, toinen oikealta

Kun ihmiset tapasivat hänet ensimmäisen kerran, hän rohkaisi heitä puhumaan taustastaan. Hän yritti selvittää, millä henkisellä tiellä olet ollut ja mikä oli tuonut sinut hänen luokseen. Maharajin koettelevien kysymysten edessä kävijöiden olisi lopulta perusteltava maailmankatsomuksensa ja henkiset käytännöt. Tämä oli vuorovaikutuksen yksi taso. Syvemmällä ja hienovaraisemmalla tasolla Maharaj säteilee energiaa, saktia, joka rauhoittaa mieltäsi ja saa sinut tietoiseksi mielen alla olevista asioista ja kaikista sen ideoista ja käsitteistä. Kuvittele nyt nämä kaksi

prosessia tapahtuvan samanaikaisesti. Kysymyksen tekijä on mielensä avulla juuri rakentanut ja muotoillut version maailmankatsomuksestaan. Syvemmällä hän kuitenkin tuntee olemuksensa vetovoiman, tiedon siitä, mikä on todella todellista, toisin kuin ajatukset, joiden hän vain luulee olevan todellisia. Maharajin energia paransi jatkuvasti tietoisuutta tuosta alustasta. Jossain vaiheessa kysyjä tulee tietoisesti siitä, mitkä näyttävät olevan kaksi kilpailevaa todellisuutta: hänen juuri esittämänsä käsitteellisen rakenteen ja sen taustalla olevan todellisen kokemuksen. Joidenkin ihmisten kasvoin ilmestyi tietty ilme, kun tämä tapahtui: eräänlainen päättämätön ”mihin suuntaan minun pitäisi mennä?” Joskus kysyjä tajuaa heti, että kaikki hänen ideansa ja uskomuksensa olivat vain käsitteitä. Hän hylkää ne ja lepää sen sijaan olemuksessaan. Minulle tämä oli Maharajin opetusmenetelmän ydin. Hän ei yritä vakuuttaa sinua väitteillä. Sen sijaan hän saa sinut väittämään itsesi totuudeksi tuntemassasi asemassa, ja sitten hän tekee tyhjäksi tuon asetelman, antamalla sinun maistaa kaikkien käsitteiden alla olevasta pohjasta. Jos olit valmis siihen, hylkäisit kiintymyksesi konseptihisi ja lepäisit niiden alla olevassa pohjassa. Jos et, kompuroit eteenpäin painumalla syvemmälle mielen miinakenttään. Jotkut ihmiset saivat sen nopeasti. Toiset, jotka olivat epätoivoisesti rakenteen tarpeessa, tulivat uudestaan ja uudestaan kysymyksillä, jotka oli tarkoitettu vain parantamaan heidän ymmärrystään hänen opetuksistaan.

Keskustelu ja väittely vierailijoiden kanssa oli olennainen osa tätä tekniikkaa. Jotta se toimisi tehokkaasti, Maharaj vaati, että vierailijat puhuvat itsestään ja heidän maailmankatsomuksestaan, koska hän tarvitsi heidät näkemään, että kaikki nämä ajatukset olivat vain käsitteitä, joilla ei ollut lopullista todellisuutta. Hän halusi ihmisten tarkastavan konseptiaan, ymmärtämään niiden hyödyttömyys ja hylkäämään ne sitten puoltaen suoraa kokemusta.

Minun on mainittava tässä rajoitukset, jotka hän asetti erityyppisille kysymyksille, joihin hän oli halukas vastaamaan.

Hän toisinaan kertoi uusille ihmisille: "En ole kiinnostunut siitä, mitä olet kuullut tai lukenut. En ole kiinnostunut tiedoista, jotka olet hankkinut muualta. Olen kiinnostunut vain sinun kokemuksestasi itsestäsi. Jos sinulla on kysyttävää siitä, voit kysyä minulta."

Myöhemmin, kun sinulla oli ollut keskusteluja hänen kanssaan, hän otti käyttöön vielä tiukemman testin kysymyksille: "Minua ei kiinnosta vastata kysymyksiin, joissa oletetaan, että ruumiissa asuu yksilöllinen henkilö. En hyväksy sellaisen olemassaoloa, joten minulle sellaiset kysymykset ovat täysin hypoteettisia."

Tämä toinen rajoite oli todellinen keskustelun tappaja. Et voinut sanoa: "Kuinka saan valaistuksen?" tai "Mitä teen?", koska kaikki tällaiset kysymykset edellyttävät "minän" olemassaoloa, olettamusta, jonka Maharaj aina hylkäsi.

Minulla on edelleen eläviä muistoja hänen kuuntelemisestaan, kun kääntäjät selittivät Marathin kielellä jotakin kysyjän sanoja. Kun hän ymmärsi kysymyksen ytimen, Maharajin kasvot kääntyivät toisinaan vikaan. Hän puristi nyrkkiään, paukautti sitä lattialle ja huusi 'Kalpana! Kalpana!', joka tarkoittaa "Konsepti! Konsepti!" Se olisi joskus ainoa vastaus, jonka kyselijät saavat. Maharaj ei todellakaan ollut kiinnostunut vierailijoiden käsitteiden "hieronnasta." Hän halusi ihmisten luopuvan niistä, ei keskustelemaan niistä.

Kun tämä toinen rajoite käytännössä katkoi suurimman osan kysymyksistä, joita ihmiset haluavat kysyä Guruilta, Maharaj täytti tyhjiön puhumalla tietoisuuden luonteesta. Päivä, päivän jälkeen hän jatkoi samalla aiheella, käyttäen usein samoja analogioita. Hän selitti, miten se syntyy, miten se ilmenee ja miten se lakkaa. Jälkikäteen luulen, että hän teki sitä, mitä Intian muinaiset *rishit* tekivät, kun he sanoivat opetuslapsilleen "Sinä olet Brahman."

Kun jnani, joka on asettunut Brahmaniin kuten Brahman, sanoo opetuslapille, "Sinä olet Brahman", hän ei vain välitä tietoa. Sanoissa on voimaa ja auktoriteettia, jotka tietyissä tapauksissa saavat kuuntelijan tuntemaan ja kokemaan Brahmanin kuulleessaan nämä sanat. Tämä on valta ja auktoriteetti, joka vain on jnanilla. Muut ihmiset voivat sanoa "Sinä olet tietoisuus", "Olet Brahman", loputtomasti, mutta nämä ovat vain tietoja, jotka voit tallentaa mieleesi. Kun jnani kertoo sinulle tämän, hänen tilansa täysi auktoriteetti ja sen takana oleva täysi voima välitetään lauseessa. Jos otat tiedon vastaan sydämessä, tietoisuudessa, koet sen tilan itse. Jos otat sen mieleesi, säilytät sen vain mielenkiintoisena tietona.

Kun Maharaj kertoi sinulle loputtomasti "Sinä olet tietoisuus", jos vastaanotit tiedon täydellisessä sisäisessä hiljaisuudessa, se aktivoi tietoisuuden siinä määrin, että sinusta tuntui: "Hän ei vain kerro minulle jotain; hän itse asiassa kuvaa sitä, mitä olen tällä hetkellä."

Harriet: Tapahtuiko tämä koskaan sinulle?

David: Kyllä, ja mielestäni tähän hän viittasi puhuessaan tiedon hankkimisesta. Se ei ollut intellektuellia tietämistä, josta hän puhui, eikä se ollut myöskään Itseoivallus. Se oli tila, jossa käsitteet tilapäisesti purkautuivat jättäen yksinkertaisen tietoisuuden olemisesta, joka on niiden alla. Tuo tila oli erittäin hyödyllinen, kun sitä kesti; se antoi sinulle vakaumuksen ja välittömän kokemuksen siitä, että oli jotain todellista ja kestävää, joka on olemassa, on sitten mieli olemassa, tai ei.

Harriet: Kaikki tämä on erittäin mielenkiintoista, mutta kuten totesitte, suuri osa siitä on oma henkilökohtainen olettamuksesi. Vahvistiko Maharaj koskaan itse, että tämä on mitä hän teki tai yritti tehdä ihmisten kanssa, jotka tulivat hänen luokseen?

David: Ei suoraan. Hän ei koskaan selittänyt tai analysoinut opetusmenetelmiään, tai ei silloin, kun olin siellä. Suurin osa siitä, mitä juuri sanoin, tulee omasta kokemuksestani ja omasta tulkinnastani näkemästäni siellä. Muilla ihmisillä voi olla toisenlaisia teorioita selittääkseen mitä tapahtui. Asiaa koskevat tosiseikat ovat kuitenkin kiistattomia. Ihmiset tulivat Maharajin luo, keskustelivat tai kiistelivät hänen kanssaan ja jossain vaiheessa hylkäsivät ideoiden kasaamisen, koska he olivat vakuuttuneita siitä, että suora kokemus mitätöi kaikki heidän pitkään vaalitut ajatuksensa.

Saanan kertoa teille yhdestä keskustelusta, jonka minulla oli hänen kanssaan, koska se antaa hyvän todisteen siitä, mitä olen juuri yrittänyt selittää. Ensinnäkin minun on mainittava, että olen joskus kiistellyt Maharajin kanssa yksinkertaisesti siksi, että tiesin, hänen pitävän ihmisten kanssa väittelemisestä. Hän näytti pitävän mielenkiintoisista ja kiivaista keskusteluista, ja jos kenelläkään ei ollut mitään sanottavaa tai kysyttävää, otin kopin ja aloitin keskustelun hänen kanssaan.

En voi enää muistaa tarkalleen, mistä puhuimme tuona päivänä, mutta muistan, että puhuimme noin viisi minuuttia, jonka aikana osoitin näennäisesti sen, mitä väitin hänen opetuksissaan olevan ristiriitaista. Sillä välin hän teki parhaansa vakuuttaakseen minut, ettei siinä ollut ristiriitoja. Se oli kaikki erittäin humoristista ja luulen, että hän tiesi, että kiistelin vain hänen kanssaan, koska ensinnäkin me molemmat pidimme puhumisesta ja väittelyistä hengellisistä aiheista ja toiseksi, kellään muulla ei ollut kiireellistä kysyttävää. Noin viiden minuutin kuluttua hän päätti kuitenkin saattaa keskustelu päätökseen.

En usko, että ymmärrät todella täällä käymäni vuoropuhelujen tarkoitusta. En sano asioita vain vakuuttaakseni niiden olevan totta. En puhu näistä asioista, jotta ihmiset voisivat rakentaa filosofian, jota voidaan rationaalisesti puolustaa ja joka on vapaa kaikista ristiriitaisuuksista. Kun puhun sanani, en puhu lainkaan mielellesi. Ohjaan sanani suoraan tietoisuuteen. Istutan sanani tietoisuuteesi. Jos häiritset istutusprosessia väitellen sanojen merkityksestä, ne eivät juurru. Kun sanani on istutettu tietoisuuteen, ne itävät, ne kasvavat ja sopivana ajankohtana he antavat hedelmää. Sillä ei ole mitään tekemistä kanssasi. Kaikki tämä tapahtuu itsestään. Jos kuitenkin ajattelet sanoja liikaa tai kiistät niiden merkityksen, siirrätkin niiden toteutushetkeä.”

Kaikki tämä sanottiin hyvin lempeästi. Tässä vaiheessa hänestä tuli kuitenkin erittäin, erittäin vakava.

Mulkaisten minua, hän sanoi ankarasti: ”Puheet riittää. Ole hiljaa ja anna sanojen tehdä työnsä!”

Se siitä keskustelusta.

Muistan aina tämän sananvaihdon onnellisella ja optimistisella tavalla. Minusta tuntuu, että hänen läsnäolonsa ovat armoittaneet minua ja sitä enemmän ovat totuuden sanat, jotka hän on istuttanut minuun. Uskon, että nuo sanat ovat aina kanssani ja tiedän, että ne kukkivat oikeaan aikaan.

Harriet: Oletko noudattanut hänen ohjeitaan? Oletko lopettanut opetuksien ajattelemisen?

David: Ennen kuin ilmestyit tänään, en ollut oikeasti vuosiin ajatellut opetuksia. En ole edes lukenut monia uusia kirjoja dialogeista, joita on julkaistu hänestä. Se vastaus, jonka annoin muutama minuutti sitten, "mitä enemmän kuuntelen Maharajia, sitä enemmän ymmärrän, mitä Bhagavan yrittää kertoa minulle", on yhdessä kirjassa, mutta sain sen selville vasta muutama vuosi sitten.

Entinen vaimoni Vasanta luki kirjaa ja sanoi: "Tässä on joku Ramanasramamista. Tiedätkö, kuka se on?"

Hän luki muutaman rivin ja tajusin, että se olin minä. Luin aiemmin " *I am That* " kirjan kannesta kanteen noin kerran vuodessa, mutta en edes tee sitä enää. Joskus, jos olen Ramanasramam-kirjastossa, otan sen esille ja luen luvun 23 avausjakson. Se on kaunis kuvaus jnanin tilasta, jota en koskaan väsy lukemaan. Tuon lisäksi, luen tai ajattelen harvoin enää opetuksia.

Sanottuani tämän, mielestäni olisi oikein sanoa, että minulla on enemmän kuin tarpeeksi muita ajatuksia päässäni, jotka kaikki toimivat rikkakasvien torjunta-aineena totuuden sanoille, jotka Maharaj istutti minuun. Minulla on kuitenkin suuri usko Maharajin sanojen vastustamattomaan voimaan. Ennen tai myöhemmin he kantavat hedelmää.

Harriet: Ramesh Balsekarilla oli tapana sanoa: "Ainoa tehokas pyrkimys on todellisuuden välitön havaitseminen." Jotkut ihmiset olettavat tämän tarkoittavan, että jos et saa suoraa kokemusta, kun Guru puhuu sinulle, tässä tapauksessa Maharaj, et saa sitä ollenkaan. Oletko varma, ettet vain kärsi toiveajattelusta?

David: Sanomisessasi on perää. Jos pystyit pitämään mielesi pois tieltä, kun Maharaj puhui, hänen sanansa ja niiden takana oleva auktoriteetti tekivät tehtävänsä. Kun hän puhui, hän ei pyytänyt sinua osallistumaan prosessiin ollenkaan. Kuinka hän olisi voinut pyytää sinua tekemään mitään, kun hän tiesi, että sinua ei ole olemassa? Hän ei pyytänyt sinua ymmärtämään, eikä hän sanonut: "Tee tämä ja valaistut." Hän ei ollut puhunut sinulle ollenkaan. Hän ohjasi sanansa tietoisuuteen sisälläsi yrittääksesi saada sinut tietoiseksi siitä, kuka olet oikeasti. Jos hänen sanansa eivät kuitenkaan heti tuottaneet tulosta, hän tiesi, että ne saattavat tuottaa tuloksia myöhemmin. Muista, mitä hänen omassa tapauksessaan tapahtui. Siddharameshwar sanoi hänelle, että hän on Brahman. Nisargadatta kamppaili tämän kanssa kolme vuotta, kunnes hän lopulta päästi irti epäilyksistään ja tajusi sen olevan totuus.

Jnanin sanoissa on voimaa, eikä tämä voima häviä kaksi sekuntia sen jälkeen, kun jnani on lausunut ne. Ne viipyvät ja toimivat edelleen tehokkaasti; ne jatkavat työtään.

Maharaj ja Ramesh Balsekar

Harriet: Vahvistiko Maharaj itse tämän?

David: Kyllä. En muista miten aihe tuli esille, mutta kuulin hänen sanovan: ”Valaistuneiden olentojen sanoilla on voima, joka saa ne kestäväksi. Menneet suuret pyhimykset antoivat opetuksensa, ja nuo opetukset ovat säilyneet, koska niissä on luontainen voima ja auktoriteetti. Muut ihmiset ovat saattaneet puhua samaa asiaa samaan aikaan, mutta näiden ihmisten sanat ovat kadonneet, koska niissä ei ollut voimaa. Jnanien sanat ovat kestäneet, koska heillä on Itsen voima ja auktoriteetti takanaan.”

Mainitsin tämän vastauksen Papajille, kun haastattelin häntä muutama vuosi sitten. Hän antoi sille tukensa koko sydämeästään.

Harriet: Kun sanoit, että sanat ovat ”kestäneet”, tarkoittaako se, että ne ovat vain kestäneet kirjoissa muistettuina lainauksina, vai onko niissä edelleen voimaa herättää ihmisiä, jopa vuosisatoja sen jälkeen, kun ne on lausuttu? Eikö Gurun välitön läsnäolo ole välttämätöntä siihen?

David: Minun on todettava, että elävä Guru on välttämätön kaikille, paitsi kaikkein kypsimmille Itsen oivaltamiseksi. Kun olet nähnyt todellisen Gurun ja ollut hänen kanssaan, hänen läsnäolonsa on aina kanssasi. Voit virittäytyä hänen läsnäolonsa, hänen armoonsa ja voimaansa monin eri tavoin: valokuvan kautta, ajattelemalla häntä ja lukemalla hänen sanoja.

Harriet: Jälleen tunnen pakkoa kysyä: "Onko tämä oma mielipiteesi, vai onko sinulla jotain Maharajilta sen tukemiseksi?"

David: Muistan keskustelun, jonka minulla oli Maharajin kanssa ensimmäisellä vierailullani. En muista, kuinka pääsimme aiheeseen, mutta päädyimme puhumaan Gurun voimasta ja sen eri kanavista. Olin syvästi vaikuttunut ja syvästi liikuttunut kirjasta *I am That*, ja kerroin sen hänelle.

Me: Usean kuukauden ajan olen lukenut kirjaa *I am That*. Noiden sanojen kautta tunsin erittäin vahvan yhteyden sinuun ja opetuksiisi. Voiko Guruun olla yhteys yksinkertaisesti lukemalla hänen sanojansa, vai onko tarpeen tulla henkilökohtaisesti tapaamaan häntä?

Maharaj: Sanat tekevät tehtävänsä kuulet sitten ne tai luet niitä. Voit tulla tänne ja kuunnella niitä henkilökohtaisesti tai voit lukea niitä kirjassa. Jos opettaja on valaistunut, niissä on voimaa.

Me: Minun tapauksessani luin vielä elossa olevan Gurun sanoja, ja nämä sanat pakottivat minut tulemaan tänne katsomaan sinua. Ehkä sanoillasi oli niin voimakas vaikutus, koska olet vielä elossa ja opetat. Olen ottanut yhteyttä elävään opettajaan, elävään läsnäoloon. Entä hypoteettinen tapaus, kun joku lukee kirjaa *I am That*, ehkä viisikymmentä vuotta myöhemmin ja maassa, joka on useita tuhansia kilometrejä täältä? Tällä henkilöllä ei ole koskaan mahdollisuutta nähdä sinua. Voivatko nämä sanat edelleen muuttaa ja herättää ihmisen?

Maharaj: Aika ja tila ovat mielessäsi, ei Itsessä. Itsen voimalla ei ole mitään rajoituksia. Itsen voima on aina läsnä, aina toimiva, aina sama. Ihmisten valmius ja halu kääntää huomionsa siihen on erilainen. Jos joku lukee tämän kirjan kymmenen tuhannen mailin päässä tuhannen vuoden kuluttua, nuo sanat tekevät työnsä, jos lukija on oikeassa tilassa kuunnella ja omaksua nämä sanat.

Hän ei itse asiassa sanonut, että voisi valaistua lukemalla kuolleen Gurun sanoja, mutta hän oli täysin selkeäsanainen siitä, että valaistuneen olennon sanat, jopa kirjan muodossa, latautuivat voimaan, johon tulevat sukupolvet voivat virittäytyä. Luulen, että kysyin tämän kysymyksen suhteesta Ramana Maharshiin. Olin kysymyksen ”hypoteettinen” henkilö, joka oli löytänyt suuren, mutta kuolleen Gurun sanat. Luulen, että halusin todella tietää, voisiko Ramana Maharshi olla Guru minulle kaltaiselle henkilölle, joka oli syntynyt vuosia hänen kuolemansa jälkeen. Maharaj ei oikeastaan vastannut tähän kysymykseen, mutta hän vakuutti minut siitä, että huomattava osa Gurun voimasta ja auktoriteetista löytyy hänen tallennetuista opetuksistaan.

Ajan myötä tulin siihen johtopäätökseen, että elävä Guru on todella välttämätön valtaosalle ihmisistä, mutta samalla kunnioitan sitä suurta voimaa, joka liittyy tällaisten ihmisten tallennettuihin sanoihin.

Harriet: Tallennettiinko tämä vuoropuhelu? Mielestäni se olisi melko tärkeä monille ihmisille, kuten minulle, jotka ovat löytäneet Maharajin vasta hänen kuolemansa jälkeen.

David: Epäilen. Se oli erittäin hiljainen iltapäiväistunto ja vain harvat meistä olivat paikalla. Äänityksiä ei koskaan järjestetty. Ihmiset, joilla oli nauhuri, toisivat sen mukanaan ja tallensivat nauhoituksen sieltä missä he istuivat huoneessa. Muutaman viimeisen vuoden aikana useat ihmiset tekivät sitä, mutta kun menin ensin kerran, tuskin kukaan teki niin.

Harriet: Puhuit ”valmiudesta” ja ”halusta kuunnella” keskeisinä tekijöinä. Puhuiko Maharaj koskaan siitä, kuinka tai miksi jotkut ihmiset saivat suoran kokemuksen, kun taas suurin osa ei saanut?

David: Puhuin hänelle kerran tästä. Se oli yhdellä myöhemmistä vierailuistani. Olin mennyt sinne ystäväni, Cary McGrawin kanssa ja huomasin, että oli Caryn syntymäpäivä sinä päivänä. Kun hän kertoi minulle, istuimme kahvilassa Grant-tien varrella bhajansien laulamisen lopun ja aamun kysymys/vastaus -istunnon alkamisen välillä. Sillä aikaa, kun Maharajin huone lakaistiin ja puhdistettiin, meidän kaikkien piti kadota noin puoleksi tunniksi. Suurin osa meistä meni tee- tai kahvitauolle Grant Roadille.

Kysyin Caryltä, mitä hän haluaisi syntymäpäivälahjaksi ja hän vastasi: ”Palaa takaisin sinne ja käy hyvä argumentti Maharajin kanssa. Rakastin kuunnella sinua, kun ahdistit häntä hänen opetuksistaan, mutta nykyään tuskin avaat suutasi. Mene takaisin sinne ja saa hänet liekkeihin jostain aiheesta. Se olisi syntymäpäiväni kohokohta.”

En tuntenut tarvetta kysyä mitään, enkä todellakaan halunnut aloittaa täysimittaista keskustelua. Uskon, että siihen mennessä Maharaj oli vihdoin alistanut taipumukseni väitellä; olin melko tyytyväinen vain istumaan takana, kuunnellen, mitä toisilla oli sanottavana.

Menimme takaisin sisälle, mutta minulla ei ollut aavistustakaan, mistä puhuisin. Kun kaikki olivat asettuneet aloilleen, Cary pönkitti minua ja huomasin yhtäkkiä puhuvani siitä, miksi jotkut ihmiset valaistuvat ja toiset eivät.

“Ramana Maharshi”, sanoin, ”sai valaistumisen muutamassa minuutissa. Sinulla kesti kolme vuotta siitä hetkestä, kun tapasit Gurusi, kunnes oivalsit Itsen. Muut ihmiset yrittävät 50 vuotta, eivätkä onnistu. Miksi se on näin? Tekevätkö ne ihmiset jotain väärin, jotka yrittävät koko elämänsä ja epäonnistuvat?”

Useimmat muut hinduopettajat vastaisivat tällaiseen kysymykseen sanomalla, että jotkut ihmiset olivat enemmän tai vähemmän päättäneet työnsä edellisessä elämässä ja pystyivät siksi oivaltamaan Itsen nopeasti tässä elämässä. Tämä ei ollut Maharajille vaihtoehto, koska hän kieltäytyi tiukasti hyväksymästä sitä, että reinkarnaatiota tapahtui ollenkaan. Tämä itsessään oli hiukan outoa minulle, koska ajanjaksona, jolloin kävin hänen luonaan, olin toistamiseen käynyt vuoropuhelua, *I am That* kirja mukana, jossa hän selitti melko yksityiskohtaisesti, kuinka reinkarnaatio tapahtui.

Vieraillessani hänen luonaan en kuitenkaan koskaan kuullut hänen hyväksyvän reinkarnaation pätevyyttä ja hän sanoi usein, ettei sitä tapahtunut. Kysymykseni oli oikeastaan: ”Jos joku kieltää reinkarnaatioteorian, kuinka joku Ramana Maharshin kaltainen voi valaistua haluamatta sitä, näkemättä vaivaa sen eteen ja harjoittelematta, kun taas muut kamppailevat vuosikymmenien ajan ja epäonnistuvat?”

”Se on kemikaali”, ilmoitti Maharaj. ”Jotkut ihmiset ovat syntyneet puhtaalla kemikaalilla, toiset eivät. Ne, joilla on puhdas kemikaali, valaistuvat ja ne joilla on epäpuhdas kemikaali eivät.”

”Kemikaali” oli yksi Maharajin omaperäisistä analogioista tai metaforista. Mielestäni se oli johdettu kemikaalilla, joka on filmikalvolla. Maharaj sanoi, että meillä kaikilla on ”kemikaali” hedelmöitysvaiheessa, ja se on kohtalomme tälle elämälle. Yhdessä mielessä se on kuin elokuvatela, käsikirjoitus, joka on annettu meille tätä elämää varten. Perinteinen hindulaisuus opettaa, että meillä on prarabdha karma, tämän elämän muuttumaton kohtalo, joka on väistämätön seuraus edellisissä elämissä suoritetuista toimista. Maharaj ei voinut sisällyttää menneisyyden aktiviteetteja ”kemialliseen” teoriaansa, mutta hänellä oli vaihtoehtoinen valinta tekijöitä.

En muista, oliko se kyseisen keskustelun aikana vai jonain muuna päivänä, mutta muistan kysyneeni häneltä ”kemikaalin” komponentteja. Hän vastasi, että se oli yhdistelmä monenlaisia tekijöitä: vanhempien geenit, astrologiset kokoonpanot raskauden aikana, tulevaisuuden ympäristö, jossa yksilö kasvatetaan - nämä olivat vain muutama, jotka hän mainitsi. Nämä kaikki yhdistyivät tietyllä hetkellä ja lopputuloksena oli keho tai pikemminkin alkio tietyllä kohtalollaan.

”Tämä kaikki on erittäin determinististä”, sanoin. ”Jos kemikaalin puhtaus määrää sen valaistummeko vai emme, miksi meidän pitäisi edes välittää siitä? Mitä hyötyä on yrittää tai olla yrittämättä, haluta tai ei haluta, jos kemikaalin puhtaus on jo päättänyt asian etukäteen? Voimme yhtä hyvin kaikki lähteä kotiin.”

Maharaj vastasi: "Ei, sitä ei ole täysin määritetty etukäteen. Suurin osa ihmisistä maailmassa syntyy likaisella kemikaalilla. Mikään, mitä he tekevät tai eivät tee, ei tee mitään eroa. Valaistuminen ei ole heitä varten ja suurin osa heistä ei edes välitä sellaisista asioista. Spektrin toisessa päässä on erittäin pieni määrä erittäin puhtaita olentoja, jotka tietävät todellisen luonteensa ilman pyrkimyksiä tai taipumuksia."

Hän ei sanonut niin, mutta oletan, että hän olisi laittanut Ramana Maharshin tähän luokkaan.

Maharaj ja Mullarpathan

"Näiden kahden ääripään välillä", jatkoi Maharaj, "on olemassa pieni joukko ihmisiä, joiden kemikaali on vain vähän epäpuhdasta. Näillä ihmisillä on mahdollisuus valaistua. Jos he voivat tavata Gurun, joka voi näyttää heille totuuden ja jos heidän vilpittömyytensä ja vakavuutensa ovat riittävän korkeita, he voivat puhdistaa lievästi likaisen kemikaalinsa ja selvittää, keitä he todella ovat. Siksi olemme kaikki täällä tänään. Ihmiset, jotka tulevat opettajan luokse, jolla on voimakas vapauden jano, ovat niitä, joilla on vain vähän epäpuhtauksia. He ovat niitä, joille vapautuminen on mahdollista."

Harriet: Joten ajatteliko hän, että hänen luokseen tulevat ihmiset olivat "edistyneitä"? Siellä on täytynyt olla sekoitus kaikenlaisia ihmisiä. He eivät kaikki voineet olla vapautumisen ehdokkaita.

David: Kyllä, siellä oli hyvin eklektinen sekoitus ihmisiä, uteliaisuuden etsijöistä ihmisiin, jotka olivat matkustaneet puolivälistä ympäri maailmaa, koska he olivat epätoivoisia vapautumisesta ja ajattelivat, että Maharaj voisi auttaa heitä. Toisinaan istuin homeopaattisen lääkärin vieressä, joka asui muutaman kadun päässä. Hänellä ei ollut kiinnostusta vapautumiseen ja hän näki Maharajin hyvänä viihdelähteenä.

"Tämä on paras show naapurustossa", hän kertoi minulle kerran. "Tulin tänne vain, koska tykkään katsoa, kuinka Maharaj suhtautuu kaikkiin ihmisiin. En usko mitään hänen sanomisiaan, mutta hän järjestää hyvän shown."

Tämä mies muuten kertoi minulle, että Maharajin kieli alkuperäinen Marathi, oli toisinaan erittäin raakaa ja mautonta. Hän kertoi minulle, että kääntäjät, jotka kaikki olivat kunnioitettavia, keskiluokan hinduja, olivat todennäköisesti liian hämmentyneitä välittääkseen hänen vulgaarisuutensa täyden voiman. Istuntojen lopussa hän vei minut syrjään kadulle ja iloitsi kertoessaan kaikista seksuaalisista vitseistä ja vihjailuista, jotka kääntäjät olivat jättäneet kertomatta meille. Mielestäni lääkärin viihteeseen kuului naapureidensa kiemurtelun seuraaminen heidän kuunnellessaan Maharajin törkeimpiä huomautuksia.

Maharaj määritteli jossain määrin sellaiset ihmiset, jotka todennäköisesti tulevat ja oleskelevat asettamalla asialistalle sen, mistä hän oli halukas puhumaan ja mistä hän ei ollut. Hän ei ollut kiinnostunut siitä, mitä hän kutsui ”päiväkotitunneiksi”. Se tarkoitti, että hän yleensä kieltäytyi puhumasta monista perinteisen hindulaisuuden periaatteista: rituaalisesta palvonnasta, karmasta ja reinkarnaatiosta, yleisistä käytännöistä, kuten *japan* lausumisesta. Suurin osa ulkomaalaisista, jotka olivat paikalla, olivat tulleet, koska he olivat lukeneet kirjan *I am That*. He halusivat puhua vapautumisesta, ei perinteisistä hindukäytännöistä ja perinteistä ja Maharaj soi sen heille mielellään. Ihmiset, jotka halusivat puhua muista asioista, lähtivät pian muualle etsimään sitä, mikä sopisi heidän tarpeisiinsa ja kiinnostuksen kohteisiin. Jotkut tosin esittelivät perinteisiä ideoita ja uskomuksia ja lankesivat Maharajin lumon ja radikaalien opetusten alaisuuteen, mutta mielestäni nämä ihmiset olivat vähemmistössä.

Muistan Mullarpathanin kertovan meille eräänä päivänä: ”Olin perinteinen Ram *bhakta*, kun saavuin tänne ensimmäisen kerran. Ajattelin, että jos saisin vision Ramista, liittyisin varmasti hänen luokseen Vaikuntaan [Ramin taivaallinen valtakunta] kuollessani. Ensimmäisenä päivänä, kun tulin, Maharaj kertoi minulle, ettei Vaikuntaa ole olemassa. Olin hyvin järkyttynyt kuollessani Gurun puhuvan näin, mutta tunsin kiinnostusta häneen ja jatkoin. Lyhyessä ajassa hylkäsin kaikki ideani jumalista ja heidän taivaistaan.”

Jotkut muista paikallisista ihmisistä olivat erittäin kiinnostuneita Maharajin tinkimättömistä vapauttamisopetuksista, mutta sen ajan, kun olin siellä, ulkomaalaisia oli paikallisia enemmän yleensä noin kolmen suhde yhteen, aamun kysymys- vastaus -istunnoissa. Tämä saattoi johtua siitä, että monien Bombayn palvojien oli mentävä töihin, mutta jopa viikonloppuisin ja lomapäivinä ulkomaalaisia oli aina intialaisia enemmän.

Illalla järjestettiin erillinen istunto, joka pidettiin Marathiksi. Meitä ei koskaan kutsuttu siihen, koska kaikille ei ollut tarpeeksi tilaa, joten minulla ei ole aavistustakaan siitä, mitä noissa istunnoissa tapahtui.

Harriet: Oliko sinulla tunne, että ulkomaalaisia kohdeltiin hiukan eri tavalla kuin paikallisia?

David: Sanoisin, että meillä oli erilaiset asenteet, erilaiset taustat ja suurimmaksi osaksi erilaiset toiveet. Kun puhuimme Maharajin kanssa, hänen vastauksissaan heijastuivat nämä erot.

Eräänä aamuna intialainen pari saapui ja kysyi Maharajilta englanniksi sarjan kysymyksiä siitä, kuinka elää riippumattomana hengellisessä elämässä heidän ollessaan keskellä perhe-elämää ja työhön liittyviä velvollisuuksiaan. Tämä on Intiassa tavallinen kysymys ja jokaisella ”gurutoimessa” olevalla on oltava standardi vastaus siihen. Maharaj suhtautui heihin erittäin kohteliaasti ja kunnioittavasti ja puhui heille noin viisitoista minuuttia. Jakson lopussa hän pyysi heitä poistumaan. Tämä oli vähän epätavallista. Yleensä, kun kysyjä oli lopettanut puhumisen Maharajin kanssa, hän palasi takaisin istuimelleen ja kuunteli mitä kaikki muut sanoivat.

Tässä tapauksessa Maharaj katseli heidän katoavan hänen portaikossaan. Hän odotti vielä noin kymmenen sekuntia ennen kuin puhkesi iloiseen nauruun.

“Hän läymäytti kädellä reittään, ja sanoi: ”Tällaista tylsää keskustelua kävin joka päivä, ennen kuin te kaikki ulkomaalaiset tulitte!”

Luulen, että hän nautti keskustelemisesta ihmisten kanssa, jotka eivät tulleet puhumaan kaikista perhe- tai työongelmistaan. Hän tiesi myös, että hän voisi olla epäkunnioittavampi ja riskeerata ulkomaalaisten kanssa, joka oli asia, josta hän nautti.

Harriet: Voitko antaa jonkun esimerkin?

David: Eräänä aamuna hän katsoi ympärilleen ja huomasi, että siellä ei ollut lainkaan paikallisia ihmisiä paitsi yksi kääntäjä.

Hänen kasvoilleen ilmaantui ilkikurinen ilme ja hän sanoi: ”Kolme asiaa ovat ehdottoman välttämättömiä ihmisen elämässä: ruoka, happi ja seksi.”

Me kaikki piristyiimme. Tämä oli jotain erilaista kuin tavallinen luento tietoisuudesta. Odotimme hänen jatkavan, kehittääkseen teemaansa ja selittääkseen yksityiskohtaisemmin, mutta hän kieltäytyi tarkentamasta.

Sen sijaan hän sanoi: ”Come on! Joku kiistäköön tämän lausunnon. Se on hyvin kiistanalainen. Joku olkoot kanssani eri mieltä.”

Näytti siltä, että hän halusi aloittaa väittelyn, mutta mistä, se ei ollut selvää.

Kun kukaan muu ei tuntunut olevan kiinnostunut kiistämään hänen lausuntoansa, astuin esille syypääksi.

”Jos et hengitä muutamaan minuuttiin, kuolet”, aloitin. ”Jos et syö muutamaan viikkoon, kuolet. Mutta en ole koskaan kuullut kenenkään kuolevan, koska eivät harrastaneet seksiä. Kuinka voit sanoa, että se on välttämätöntä ihmisen olemassaololle?”

Maharaj kieltäytyi selittämästä. Sen sijaan hän toisti lauseen.

”Kolme asiaa ovat ehdottoman välttämättömiä ihmisen elämässä: ruoka, happi ja seksi.”

En ymmärtänyt, mihin hän oli menossa keskustelun kanssa tai mihin hän halusi minun menevän sen kanssa.

”Sanotko, että meidän kaikkien pitäisi harrastaa seksiä, koska jos emme, me kaikki kuolemme?” Yritin provosoida häntä paljastamaan, miksi hän oli yhtäkkiä tuonut esille tämän aiheen.

”Ei, en sano ollenkaan niin. Sanon yksinkertaisesti, että; ”Kolme asiaa ovat ehdottoman välttämättömiä ihmisen elämässä: ruoka, happi ja seksi.”

Yritin muutamaa muuta lähestymistapaa, mutta en päässyt mihinkään, eikä kukaan muu huoneessa tuntunut olevan halukas auttamaan. Hän vain toisti alkuperäisen lausuntonsa. Muutaman minuutin kuluttua hän kuuli askelta portailta. Hän aloitti heti puhumisen tietoisuudesta ja kun uudet vierailijat, joukko paikallisia ihmisiä, tulivat huoneeseen, hän jatkoi hänen tavallisia selityksistään. Hän ei selvästikään tuntenut oloonsa mukavaksi keskustella seksistä Marathi-palvojiensa edessä. En koskaan tiennyt, mikä pointti hänen lausunnossaan oli, koska hän ei koskaan ottanut sitä uudelleen esille.

Harriet: Sen perusteella, mitä sanot, minusta tuntuu, että Maharaj kunnioitti suuresti ulkomaalaisia, jotka kävivät, koska he tulivat etsimään totuutta itsestään, ei jonkin verran lievittävää harjoitusta tai uskoa, joka pitäisi heidät hetkeksi onnellisina.

David: Yhdessä mielessä kyllä. Kuulin hänen sanoneen muutaman kerran, että hän kunnioitti sitä tosiasiaa, että olimme kaikki luopuneet elämästämme lännessä voidaksemme tulla Intiaan etsimään vapautusta, mutta se ei tarkoittanut, että hän käytännössä kohteli meitä kunnioittavasti. Hän huusi meille kaikille useaan otteeseen, ja meitä kaikkia haukuttiin aika ajoin sanomisimme tai tekemisemme takia. Me kaikki hieman pelkäsimme häntä, koska emme koskaan tienneet milloin seuraava purkaus tulee. Me kaikki olimme tulleet hakettavaksi lika pois meistä, samalla tavalla kuin dhobit puhdistavat vaatteensa hakkaamalla niitä kivikoille. Maharaj mursi egomme, mielemme ja käsityksemme Itsen liikkumattomalle kalliolle, koska hän tiesi, että useimmissa tapauksissa se oli ainoa tapa auttaa meitä.

Kerroin sinulle muutama minuutti sitten, että Maharaj hylkäsi kaikki reinkarnaation teorian, mutta hän kertoi yhden tarinan, joka mahdollisesti osoitti, että olemme kaikki etsineet Jumalaa Intiasta aiemmin.

“*Ramayanan* lopussa”, hän sanoi, ”kaikille eläimille, jotka olivat auttaneet Ramia voittamaan sodan, annettiin palkinto. Apinoille kerrottiin, että he pääsevät apinoiden taivaaseen. Mikä on taivas apinalle? Valtavat määrät ruokaa, paljon taisteluita ja rajatonta seksiä. Joten, kaikki apinat syntyivät uudelleen ihmisinä lännessä 1900-luvulla kokeakseen ideansa ”taivaasta”. Jonkin ajan kuluttua he kaikki kuitenkin kyllästyivät kaikkeen tähän liiallisuuteen. Yksitellen he kaikki alkoivat palata Intiaan, koska he halusivat löytää Ramin ja olla taas hänen kanssaan.”

Harriet: Miksi hän huusi sinulle?

David: Muistan kerran yrittäneeni puhua hänelle ponnistuksesta. Luulen, että puhuin monista ponnisteluista, joita olin tehnyt Itsen oivaltamiseksi. Tämä tapahtui pian sen jälkeen, kun aloin tavata häntä. En tiennyt tuolloin, että sana ”ponnistus” oli ehdoton ei-ei siellä. Hän ei todellakaan pitänyt siitä, että kukaan käytti sitä sanaa. Ajatus siitä, että oli henkilö, joka teki jotain henkisen tilan saavuttamiseksi, oli pannaan julistettu. Hänestä tuntui siltä, että se osoitti täydellistä puutetta ymmärtää hänen opetuksiaan.

Kun hän alkoi ärsyyntymään minuun sanani käytöstä, jatkoin vain eteenpäin, ajatellen viattomasti, ettei hän todennäköisesti ollut ymmärtänyt mitä yritin sanoa. Mitä enemmän yritin kuvailla ”ponnisteluani” ja perustella niitä, sitä enemmän hän ärsyynyi minuun. Sain täyslaidallisen väärän ymmärrykseni ja väärän asenteeni takia. Olin tuolloin hämmästyneet. En ollut koskaan ennen tavannut yhtä opettajaa, joka halveksi kovaa työtä ja vaivaa henkisellä tiellä. Päinvastoin, kaikki muut, jotka olin tavanneet, olivat sydämellisesti hyväksyneet tällaisen toiminnan. Siksi ajattelin alun perin, että siinä on täytynyt olla jonkinlainen väärinkäsitys. Ymmärsin myöhemmin, että kun Maharaj puhui, hän ei antanut ohjeita, joiden mukaan hän halusi sinun toimivan. Hän kertoi vain sinulle kuka ja mikä sinä olit. Sinun piti ymmärtää ja kokea, mitä hän puhui, eikä muuttaa sitä käytännöksi. Harjoituksen tekeminen siitä vain vahvistui hänelle, että et ollut oikein ymmärtänyt mitä hän sanoi.

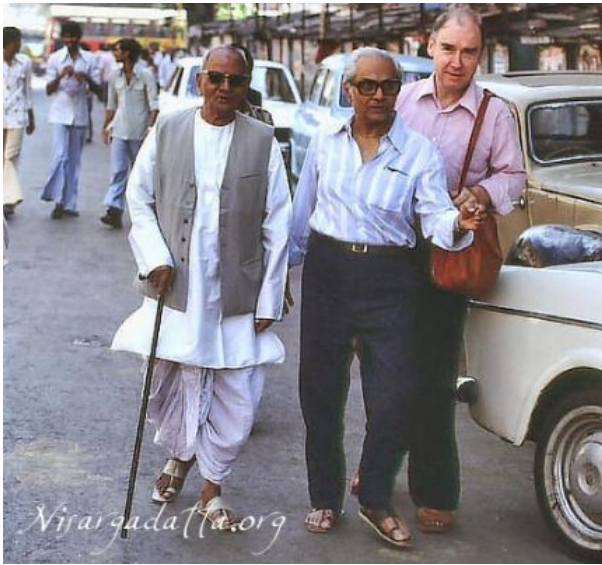

Yksi kysymys, joka ärsytti häntä, oli: ”Kyllä, Maharaj, ymmärrän älyllisesti mitä sanot, mutta mitä teen, jotta voisin kokea sen?” Jos sanoit niin, et ymmärtänyt häntä tai mitä hän yritti tehdä.

Minulla on nolo muisto toisesta kerrasta, jolloin hän suuttui minuun. Eräänä iltapäivänä huomioni oli vaeltamassa ja mieleni oli sotkeentunut johonkin elämään suurempaa ego fantasiaan. Olin poissa omassa pienessä maailmassani, en oikein kuunnellut mitä tapahtui. Maharaj lopetti vastauksen, jonka hän oli antanut jollekin toiselle, ilmeisesti lauseen puolivälissä, kääntyi minuun ja alkoi huutaa minua vaatien tietää, kuuntelinko ja ymmärrätkö hänen sanojaansa. Tein pienen kumarruksen anteeksipyyntönä ja kiinnitin huomioni takaisin siihen, mitä hän puhui. Jälkeenpäin muutama ihminen halusi tietää, miksi hän oli yhtäkkiä käynnistänyt niin kiihkeän hyökkäyksen minua vastaan. Heidän mielestään vain istuin siellä ajatellen omia asioitani. Ansaitsin kuitenkin ehdottomasti sen. Takautuvasti voin sanoa, että se lisäsi sekä tarkkaavaisuuttani että uskoani häneen. Kun tiedät, että edessäsi oleva opettaja seuraa jatkuvasti kaikkia ajatuksiasi ja tunteitasi, se saa sinut ryhdistäytymään henkisesti melko paljon.

Toisella kertaa Maharaj suuttui minulle yksinkertaisesti siksi, että yksi kääntäjistä ei ymmärtänyt mitä olin kysynyt. Sanoin, että edellisenä päivänä hän oli sanonut yhden asian, kun taas tänä aamuna hän sanoi jotain, mikä näytti olevan täysin päinvastaiselta. Kääntäjä oletti jotenkin minun kritisoivan käännöksen laatua edellisenä päivänä ja välitti kritiikkini Maharajille. Hän todella suuttui minulle siitä, mutta se vain pomppasi pois minusta, koska tajusin heti, että se johtui väärinkäsityksestä. Joku lopulta kertoi kääntäjälle, mitä olin todella sanonut, ja hän pyysi anteeksi kaikista ongelmista, joita hänen kommenttinsa olivat aiheuttaneet.

Maharaj aamukävelyllään, mukana Balsekar ja Joseph, yksi hänen belgialaisista palvojistaan.

Harriet: Olivatko kääntäjät hyvä? Minulle on kerrottu, että jotkut olivat parempia kuin toiset.

David: Kyllä, oli hyviä ja ei-niin-hyviä. Luulen, että kaikki tiesi kuka oli hyvä ja kuka ei, mutta se ei johtanut siihen, että hyviä kutsuttiin tekemään työtä, jos he sattuisivat olemaan siellä. Työssä näytti olevan jonkinlainen ikäprosessi. Kääntäjät, jotka olivat olleet siellä pisimpään, kutsuttiin ensin kyvystä riippumatta, ja niiden, jotka olisivat voineet tehdä paremman työn, olisi odotettava, kunnes nämä vanhemmat palvojat puuttuivat. Kun menin ensimmäistä kertaa, Sapre-niminen mies teki suurimman osan aamu käännöksistä. Hän oli erittäin sujuva ja hänellä tuntui olevan hyvä

käsitys Maharajin opetuksista, mutta hän interpoloi paljon omia juttujaan englanninkielisiin vastauksiinsa. Kaksi Maharajin lausetta saattoivat muuttua Saprein kahden minuutin puheeksi. Vaikka suurin osa meistä ei tuntenut yhtään Marathia, tiesimme, että hänen lisäävän paljon asioita vain siksi, että hän puhui niin kauan. Useat ihmiset valittivat Maharajille tästä, mutta hän tuki aina Saprea ja vihasi yleensä ihmisiä, jotka valittivat hänestä. Se oli juuri äsken mainitsemani purkauksen syynä. Maharaj ajatteli, että olin vielä yksi henkilö, joka valitti Saprein käännöksistä.

Seuraavaksi nokkimisjärjestyksessä oli Mullarpathan. Pidin hänestä, koska hän oli erittäin kirjaimellinen. Mahdollisesti ei aivan yhtä sujuva kuin jotkut muut, mutta hän sai pisteitä minulta, koska hän pysyi käsikirjoituksessa molemmin puolin. Kysyin kerran Maharajilta kysymyksen hänen kauttaan ja kun vastaus tuli takaisin, se ei tuntunut ollenkaan järkevältä. Mullarpathan kuitenkin säteili minua kohti, ikään kuin hän olisi juuri antanut suurenmoisen viisauden helmen.

Ajattelin sitä uudelleen, eikä siinä ollut silti mitään järkeä, joten sanoin hieman anteeksipyytävästi: "En ymmärrä mitään vastauksesta. Minusta siinä ei ole mitään järkeä."

"Tiedän", vastasi Mullarpathan, "se ei ollut järkevä myöskään minusta. Mutta juuri sen Maharaj sanoi ja juuri sen käänsin."

Helpottuneena pyysin häntä kertomaan Maharajille, että kumpikaan meistä ei ollut ymmärtänyt hänen sanomiaan, ja pyysin häntä selittämään aiheen hieman eri tavalla. Sitten jatkoimme keskustelua.

Kunnioitin Mullarpathania tämän takia. Hän ei yrittänyt tuoda mitään järkeä vastaukseen, eikä hän sanonut Maharajille, ettei hänen vastauksessaan ollut mitään järkeä. Hän käänsi vain sanat minulle kirjaimellisesti, koska ne olivat sanoja, jotka Maharaj oli halunnut minun kuulevan.

Aivan pakan pohjimmaisena, kääntäjän kokemuksen suhteen, oli Ramesh Balsekar. Hän ei tullut tapaamaan Maharajia, kun vasta vuonna 1978. Minusta se oli valitettavaa, koska mielestäni ja monien muiden siellä olevien ulkomaalaisten mielestä hän oli ylivoimaisesti taitavin kaikista kääntäjistä. Hänellä oli hyvä ymmärrys siitä, miten ulkomaalaisten mielet toimivat ja ilmaisivat itseään, ja riittävän hyvä äly ja muisti muistaakseen ja kääntääkseen vierailijan viiden minuutin kumpuilevan monologin. Hän oli selvästi paras, monet meistä odottivat, kunnes oli hänen vuoronsa kääntää. Tämä tarkoitti, että toisinaan oli pitkiä, kiusallisia hiljaisuuksia toisten kääntäjien ollessa paikalla. Kaikki odottivat heidän poissaoloaan, jotta Balsekar voisi kääntää heidän puolestaan.

Kaikilla kääntäjillä oli oma erottuva tyyli ja omat erityiset lauseet. Kun luin Jean Dunnen kirjoja 1980-luvulla, kuljin mielessäni takaisin Maharajin huoneeseen, koska kuulin sanoja, en vain lukenut niitä. Lukisin pari riviä, tunnistaisin Mullarpathanin tyylin tai sen, kuka muu oli kyseessä, ja siitä lähtien kuulin mielessäni sanat ikään kuin ne olisivat tulossa kääntäjien suusta.

Harriet: Joten kaikki nämä kirjat ovat yksinkertaisesti käsikirjoituksia siitä, mitä tulkki sanoi kulloisenakin päivänä. Ne eivät ole alkuperäisiä Marathin kielen käännöksiä?

David: En tiedä muista kirjoista, mutta tiedän, että niin Jean teki. Muutaman viikon ajan vietin iltapäivän hänen asunnossaan, joka oli lähellä Chowpatthyn rantaa. Tuolla vierailulla oma kämppäni oli liian kaukana, joten nukuin siellä yöt. Jean kirjoitti tuolloin käsikirjoitusta kirjaan *Seeds of Consciousness* ja hän pyysi joskus apuani ymmärtääkseen vaikeita sanoja nauhalla, tai hän kysyi mielipidettä siitä, kannattaako tietty vuoropuhelu lisätä mukaan. Seuraamalla hänen töitään ja lukemalla myöhemmin hänen kirjoja tiedän, että hän työskenteli vain tulkin sanoja käyttäen.

Jean Dunne nauhurinsa kanssa

Harriet: Kysyikö hän Maharajilta, voisiko hän tehdä tätä työtä? Kuinka hän sai tämän työn?

David: Mikäli muistan, se oli päinvastoin. Maharaj pyysi häntä aloittamaan työn. Tämä herätti hieman kaunaa joidenkin Marathi palvojien keskuudessa, joiden mielestä heillä oli oikeus Maharajin sanoihin. Siellä oli organisaatio, Kendra, joka oli perustettu hänen nimensä puolesta edistämään häntä ja hänen opetuksiaan ja jotkut jäsenet näyttivät olevan hiukan hämmentyneitä siitä, että heidät oli jätetty pois tästä päätöksestä. Yksi heistä tuli aamupäiväistuntoon ja sanoi itse asiassa Maharajille, että hänellä (eli vierailijalla) yksin oli oikeus julkaista Maharajin sanat, koska hän oli Kendran henkilö, joka oli vastuussa sellaisista asioista. Ajattelin, että tämä oli järjetön näkökanta: jos perustat organisaation edistämään Gurusi opetuksia ja jos Gurusi nimeää sitten jonkun julkaisemaan kirjan hänen opetuksistaan, organisaation tulisi yrittää auttaa, ei estää julkaisua. Maharaj näki asiat samalla tavalla.

Tavanomaisella tylsällä tavalla hän sanoi: ”Minä päätän, kuka julkaisee opetuksiani, et sinä. Sillä ei ole mitään tekemistä kanssasi. Olen nimittänyt tämän naisen tekemään työtä, eikä sinulla ole veto-oikeutta päätökseen.”

Mies lähti, enkä koskaan nähnyt häntä enää.

Harriet: Etkö koskaan tuntenut houkutusta kirjoittaa Maharajista itse? Olet kirjoittanut kaikista muista opettajista, joiden kanssa olet ollut tekemisissä.

David: Yhdellä varhaisten vierailuni aikana Maharaj kysyi minulta, mitä työtä tein Ramanasramamissa. Sanoin hänelle, että huolehdin asramin kirjastosta ja että tein myös joitain kirja-arvioita asramin lehteen.

Hän katsoi minuun tiukasti ja kysyi: ”Miksi et kirjoita opetuksista?”

Muistan, että olin hieman yllättynyt tuolloin, koska tuossa elämäni vaiheessa en ollut kirjoittanut yhtään sanaa Ramana Maharshista tai muista opettajista. Ja lisäksi, en ollut koskaan tuntenut kiinnostusta tai taipumusta tehdä niin. Maharaj oli ensimmäinen henkilö, joka sanoi minulle, että niin minun pitäisi tehdä elämässäni.

Maharajista kirjoittamisen suhteen ei tullut sopivaa tilaisuutta. Vuosina, jolloin vierailin hänen luonaan, en kirjoittanut lainkaan ja 80- ja 90-luvuilla minulla oli paljon muita projekteja ja aiheita, joiden parissa työskentelin.

Harriet: Sinulla on hyviä tarinoita kerrottavana ja mielenkiintoisia tulkintoja siitä, mitä ajattelet Maharajin yrittäneen tehdä ihmisten kanssa. Tämä kaikki on mielestäni mielenkiintoista ja olen varma, että muut ihmiset kokisivat samoin, jos vaivautuisit kirjoittamaan sen muistiin.

David: Kyllä, koska puhuessani kaikista näistä asioista tänään, olen tuntenut itsessäni: "Sinun tulisi kirjoittaa tämä muistiin." Tunne on kasvanut, kun olen puhunut sinulle. Kun olet lähtenyt, ehkä yritän nähdä, kuinka paljon muistan.

Harriet: Luulen, että meidän olisi pitänyt puhua tästä paljon aikaisemmin, mutta miten kuulit ensin Maharajista, ja mikä sinua alun perin houkutteli häntä kohtaan?

David: Joskus vuonna 1977 annoin ystävälleni Murray Feldmanille Chogyam Trungan kirjan "Cutting Through Spiritual Materialism" ja sanoin, että hän todennäköisesti nauttii sen lukemisesta. Tiesin, että hänellä oli buddhalaisuuden tausta ja hän oli tehnyt joitain Tiibetin Buddhalaisuuden harjoituksia, joten oletin hänen pitävän siitä. Hän vastasi antamalla minulle kirjan *I am That*, sanomalla, että hän oli varma, että nauttisin siitä. Murray oli tiennyt Maharajista vuosien ajan ja oli tavannut häntä silloin, kun Maurice Frydman oli säännöllinen vierailija.

Maurice Frydman istumassa Maharajin vieressä 1970-luvulla

Muistan Murrayn elävän kuvauksen heistä yhdessä: kaksi vanhaa miestä kävivät intensiivisen eläväisiä keskusteluja, joiden aikana he molemmat kävivät niin kuumana ja innostuneina, väitellen nenä nenää vasten, joissa oli paljon korotettuja ääniä ja käsien heiluttelua. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mistä he puhuivat, mutta hän tunsu intohimon molemmilta puolilta.

Noina päivinä, jos vierailit Maharajin luona, olit todennäköisesti ainoa henkilö siellä.

Sait kupillisen teetä ja erittäin vakavan henkilökohtaisen keskustelun, jossa ketään muuta ei ole läsnä.

Muutama vuosi myöhemmin kuulin Maharajin sanovan: "Minulla oli hiljainen elämä, mutta kirja *I am That* on muuttanut taloni rautatieasemaksi."

Joka tapauksessa, takaisin tarinaan. Eksyin ennen kuin olin edes aloittanut. Kävin läpi kirjan ja minun on myönnettävä, että minulla oli jonkin verran vastustusta monille asioille, joita Maharaj sanoi. Asuin tuolloin Ramanasramamissa ja harjoittelin Bhagavanin opetuksia. Maharajin sanomien ja Bhagavanin opettamien välillä oli selviä samankaltaisuuksia, mutta jatkoin kompasteluja erojen välillä: esimerkiksi lausunnot, että ”minä olen” eivät ole lopulta todellisia. Kirja kuitenkin kasvoi hitaasti minua kohti ja loppuun mennessä olin koukussa. Takautuvasti sanoisin, että sanoille ominainen voima voitti jotenkin älyllisen vastustuskykyni joihinkin ideoihin.

Palasin takaisin kirjan pariin yhä uudelleen ja uudelleen. Se näytti vetävän minua itsensä puoleen, mutta aina kun otin sen käsiini, huomasin, että en pystynyt lukemaan kuin muutaman sivun kerrallaan. Ei, että se olisi ollut minusta tylsä, tai olisin ollut eri mieltä sen sisällöstä. Pikemminkin oli tyydyttyneen kylläisyyden tunne aina kun kävin läpi muutaman kappaleen. Laitoin kirjan alas ja annoin sanojen pyöriä hetken sisälläni. En ollut ajatellut niitä tai yrittänyt ymmärtää niitä tai pohtinut, olenko samaa mieltä niiden kanssa. Sanat olivat juuri siellä, tietoisuuteni eturintamassa ja vaatien intensiivistä huomiota.

Luulen, että juuri sanat ja opetukset kiehtoivat minua pikemminkin, kuin itse ihminen, koska muutaman ensimmäisen viikon kuluttua kirjan lukemisesta en muista, että minulla olisi ollut voimakas halu mennä tapaamaan häntä. Kaikki tämä kuitenkin muuttui, kun jotkut ystävästäni ja tuttavistani alkoivat käydä Bombayssa istuakseen hänen kanssaan. He kaikki, poikkeuksetta, palasivat hehkuvien kertomusten kanssa. Ja minua eivät vaikuttaneet vain heidän kertomuksensa. Jotkut heistä palasivat näyttäen täysin muuttuneilta. Muistan yhden amerikkalaisen naisen, nimeltään Pat, joka ilmestyi säteilevänä, hehkuen sisäistä valoa, vain kahden viikon vierailun jälkeen.

Papaji kertoi tarinan saksalaisesta työstä, joka palasi takaisin Saksaan ja tapasi poikaystävänsä lentokentällä. Poikaystävä, joka ei ollut koskaan tavannut Papajia ja joka ei ollut koskaan käynyt Intiassa, polvistui koko pituudeltaan lentokentän lattialle hänen edessään.

Hän kertoi hänelle myöhemmin: ”En voinut itselleni mitään. Olit selvästi käynyt läpi valaistuneen muutoksen, tunsin olevani pakotettu tekemään niin.”

Tiedän miltä hänestä tuntui. En koskaan heittäytynyt maahan kenenkään ihmisen edessä, joka oli palannut Bombaysta, mutta pystyin tunnistamaan radikaalin muutoksen, jonka monet heistä olivat käyneet läpi. Silti, taisi kulua useita kuukausia ennen kuin päätin mennä katsomaan itse, mitä Bombayssa tapahtui.

Harriet: Miksi se vei niin kauan? Mikä sai sinut odottamaan?

David: Jotain tuli juuri mieleeni, jotain, jota en ole ajatellut vuosiin. Luettuani *I am That* kirjan muutaman kerran, minussa kasvoi suuri usko Maharajin henkiseen tilaan ja voimaan. Tiesin, että hän oli aito asia. Tiesin, että jos menisin tapaamaan häntä, hyväksyisin kaikki hänen minulle antamat neuvot. Siihen aikaan kuulin raportteja siitä, että muutama tuntemani ulkomaalainen oli nähnyt hänet ja että hän oli suositellut heitä molempia palaamaan kotimaahansa. Tämä huolestutti minua hieman. Olin erittäin kiintynyt olemaan Tiruvannamalaissa, enkä todellakaan halunnut palata länteen. Jokin sisälläni tiesi, että jos Maharaj käskisi minun palata takaisin Englantiin, minä menisin. En halunnut poistua Intiasta, joten pidättäydyin menemästä tapaamaan häntä muutaman kuukauden ajan.

Oli toinen ratkaisematon kysymys. En ollut varma siinä vaiheessa, tarvitsinko ihmisen hahmoista Gurua vai en. Ramanasramam politiikka on aina ollut sellainen, että Bhagavan voi olla Guru kaikille, jopa ihmisille, jotka eivät koskaan tavanneet häntä hänen ollessaan elossa. Näyttää siltä, että muistan kaikki Ramanasramam kirjojen kohdat aiheesta ja kirjan *I am That*, missä Guru aihe tuli esille. Luin niitä melko usein, tekemättä koskaan lopullista johtopäätöstä siitä, tarvitsinko ihmisen hahmoista Gurua vai en.

Harriet: Joten, mikä sai sinut vihdoin voittamaan vastarintasi lähtemään Bombayhin?

David: Australialainen nainen, joka oli ollut siellä aiemmin, ehdotti sinne menemistä, ja minä suostuin. Tiesin aina meneväni ennemmin tai myöhemmin. Tarvitsin vain rohkeutta saada minut liikkeelle, ja tämä kutsu oli se. Yritän muistaa, milloin se oli. Mielestäni oli vuoden 1978 puoliväli, mutta en pysty sen tarkemmin sanomaan.

Harriet: Mitkä olivat ensivaikutelmasi? Mitä tapahtui saapuessasi?

David: Muistan istuvani hänen huoneessaan odottaen hänen tulevan yläkertaan. Olin erittäin hermostunut ja levoton, mutta en muista miksi. Muistan, että yritin aloittaa keskustelun vieressäni istuvan miehen kanssa, mutta hän pyysi minua olemaan hiljaa, jotta hän voisi mietiskellä.

Maharaj tuli sisään ja muutama minuutti myöhemmin huomasin istuvani hänen edessään, kertoen hänelle kuka olin ja miksi olin tullut. Se oli iltapäiväistunto, eikä siellä ollut paljon ihmisiä. Koska olin ainoa läsnä oleva uusi henkilö, hän kutsui minut eteensä selvittääkseen kuka olin ja mitä halusin.

Selitin, että tulin Ramanasramamista, että olin viettänyt siellä kaksi vuotta ja että olen harjoittanut Bhagavanin itsetutkimus harjoitusta melko intensiivisesti. Elämäni tällä ajanjaksolla meditoin usein kahdeksan tuntia päivässä, vaikkakin tavatessani Maharajin tämä alkoi hiipua hieman.

Lopulta Maharaj kysyi minulta, oliko minulla kysyttävää ja vastasin: ”Ei nyt. Haluan vain istua ja kuunnella sinua jonkin aikaa.”

Hän hyväksyi tämän ja antoi minun poistua huoneen takaosaan. Minun pitää todeta tässä kohtaa, että tunsin jo hänen läsnäolonsa voiman ja rauhan huoneessa. Se oli jotain hyvin konkreettista.

Harriet: Menitkö sinne kysymyksillä, jotka halusit kysyä häneltä? Oliko jotain, josta halusit puhua hänen kanssaan?

David: En todellakaan muista. Tiesin, että lopulta puhuisin hänen kanssaan, mutta minulla ei ollut erityistä polttavaa kysymystä.

Harriet: Kuinka kauan kesti, ennen kuin rohkaistuit aloittamaan vuoropuhelun hänen kanssaan?

David: Mielestäni se oli seuraavana päivänä, iltapäiväistunnossa. Tämä tarkoittaa, että minun on pitänyt istua läpi kaksi täysistuntoa kuunnellen vain sitä, mitä muilla ihmisillä oli sanottavanaan ja mitä Maharaj sanoi heille.

Lopulta, kun keskustelussa oli tyyni hetki, kysyin: ”Olen harjoittanut itsetutkimusta yrittäen kiinnittää huomiota sisäiseen ”minä” tunteeseen useita vuosia, mutta kuinka intensiivisesti tahansa yritän tehdä sitä, huomioni ei pysy ”minässä” kuin muutaman sekunnin. Minun kykyni pitää huomioni tässä sisäisessä ”minä” tunteessa ei näytä paranevan. Onko ”minästä” tiedostamisen jaksojen oltava pidempiä ja pidempiä, kunnes niistä tulee enemmän tai vähemmän jatkuvia?”

”Ei”, hän vastasi, ”riittää, että on vain voimakas halu etsiä tätä ”minää” ja tutkia sitä. Älä ole huolissasi siitä, kuinka hyvin tai kuinka kauan pidät sitä. Vahva halu tuntea ”minä” vie sinut takaisin siihen, kun huomio karkaa. Jos jokin on sinulle tärkeää, se tulee mieleesi jatkuvasti. Jos ”minän” tunteminen on sinulle tärkeää, palaat takaisin siihen uudestaan ja uudestaan.”

Sen jälkeen luulen, että puhuin hänen kanssaan melkein joka päivä, lähinnä tietoisuuteen liittyvien opetustensa eri puolista. Hän näytti rohkaisevan minua esittämään kysymyksiä, ja nautin aina hänen arvuuttamisestaan. Kysymysten ja vastausten tarkat yksityiskohdat näyttävät kuitenkin kadonneen muistini syövereihin.

Harriet: Kaikki tämä keskustelu Ramana Maharshista on muistuttanut minua jostakin toisesta asiasta, josta haluaisin kysyä. Aloitimme tänään iltapäivällä kysymyksellä siitä, miksi Maharaj ei ole muistelmien aihe. Muutama ihminen on kirjoittanut lyhyesti, mutta en ole koskaan nähnyt täysimittaista kirjaa olemisesta hänen kanssaan. Monet Ramana Maharshi kirjoista ovat täynnä tarinoita ihmeellisistä tapahtumista, jotka näyttivät tapahtuvan hänen ympärillään. Monet hänen palvojistaan kertovat tarinoita siitä, kuinka usko Bhagavaniin muutti heidän elämänsä tai muutti heidän kohtalonsa jollain tavalla. Tiedän, että Bhagavan itse hylkäsi kaiken henkilökohtaisen vastuun näistä tapahtumista, mutta se ei estänyt ihmisiä kirjoittamaan niistä ja liittämään ne osaksi Bhagavanin armoa.

Luulen kysymykseni olevan, tapahtuiko samanlaisia asioita Maharajin ympärillä, ja jos tapahtui, miksi kukaan ei koskaan vaivautunut kirjoittamaan niistä?

David: En tiedä kuinka yleisiä tällaiset tapahtumat olivat, mutta tiedän, että niitä tapahtui. Ja jos vastaavia asioita tapahtui muille ihmisille, en todellakaan tiedä, miksi näistä tapahtumista tietävät eivät halua kirjoittaa niistä.

Saaneen korjata tasapainon kertomalla yhden erittäin pitkän ja ihanan tarinan.

Jossain vaiheessa 1970-luvun lopulla minua pyydettiin viemään Etelä-Amerikkalainen nainen, nimeltään Anna-Marie, Bombayyn ja huolehtimaan hänestä, koska hän tuskin puhui sanaakaan englantia. Hänen äidinkielenä oli Espanja ja uskon, että hän asui Venezuelassa, mutta minulla on epämääräinen muisti, että tämä ei ollut hänen kansallisuutensa. Aioin kuitenkin mennä Bombayhin nähdäkseni Maharajin, joten suostuin ottamaan hänet mukaan ja huolehtimaan hänestä. Hyvin varhaisessa vaiheessa matkaamme - olimme vielä Madrasissa - tajusin, että minulle oli annettu vähän höperö ihminen huolehdittavakseni. Anna-Marie oli täysin kykenemätön huolehtimaan itsestään ja oli uskomattoman unohtavainen. Ennen kuin olimme edes onnistuneet pääsemään Bombayn junaan, hän onnistui hävittämään kaikki rahansa ja passinsa. Jäljittämällä askeleemme, seurasimme niitä lopulta aseman lähellä olevaan kirjakauppaan. Ihmeellisesti johtaja oli löytänyt kukkaron ja säilyttänyt sen siltä varalta, jos palaamme hakemaan sitä.

Muutama tunti junamatkallamme Madrasista Bombayyn Anna-Marie meni vessaan. Intialaisissa junissa se tarkoittaa kyykky WC: tä, joka on vain reikä lattiassa ja jalkatuet molemmilla puolilla. Anna-Marie istui siellä hoitamassa asioitaan, kun juna heilahti raiteilla. Hänen silmälasinsa putosivat ja katosivat lattian reikään. Ne osoittautuivat hänen ainoaksi silmälasikseen, ja ilman niitä hän oli enemmän tai vähemmän sokea. Tajusin tämän myöhemmin sinä päivänä, kun pysähdyimme asemalle myöhemmin. Anna-Marie seiso i laiturilla, kun juna alkoi lähteä asemalta. Hän ei edes siirtynyt päästäkseen kyytiin. Kun tajusin mitä tapahtui, hyppäsin pois ja työnsin hänet liikkuvaan junaan. Olin jo tajunnut, että hänellä oli vaikeuksia nähdä asioita, mutta en tajunnut kuinka huonosti asiat todella olivat, kunnes huomasin, että hän ei nähnyt liikkuvaa juna a, jossa oli noin kaksikymmentäviisi vaunua, joka oli noin kolme metriä hänen edessään. Tiesin, että ensisijaisena tavoitteenani on saada hänelle uudet silmälasit, kun olimme päässeet Bombayyn. Muistin, että melko lähellä Maharajin taloa oli optikko. Olin huomannut sen aikaisempien matkojen aikana odotellen linja-autoa mennäkseni keskustaan.

Varhain seuraavana aamuna, heti kun kauppa avattiin, vein hänet sinne tarkistuttamaan hänen silmänsä ja saadakseen hänelle lasit. Koe kesti kauan, osittain siksi, että Anna-Mariesilla oli puutteellinen englannin kielen osaaminen ja osittain siksi, että optikko ei pystynyt selvittämään, mikä hänen reseptinsä oli.

Noin puolen tunnin kuluttua hän tuli ulos ja sanoi: "Hänen on mentävä silmäsa iraalaa n. En tiedä täällä instrumenteillani, mikä hänen reseptinsä voisi olla. Hänen silmissään on jotain vakavasti vialla, mutta en tiedä mikä. Vie hänet "sinne ja sinne" silmäsa iraalaa n."

Mikä tahansa nimi olikaan, en ollut koskaan kuullut siitä. Hän alkoi antaa minulle kulkuohjeita, mutta koska en tuntenut Bombayta, en pystynyt seuraamaan niitä. Silloin tapahtui päivän ensimmäinen "ihme". Se oli oleva ensimmäinen monista.

"Älä huoli", sanoi optikko, "vien teidät sinne itse."

Hän sulki myymälänsä - ei ollut avustajia tiskille, kun olimme poissa - ja lähdimme kävelyll e Bombayn halki. Meidän on täytynyt kävellä yli kilometri, ennen kuin saavuimme lopulta sa iraalaa n. Hän vei meidät tuntemansa silmäkirurgin toimistoon ja selitti, että hänen instrumenttinsa eivät olleet riittävän hienostuneita selvittääkseen, mikä oli vialla Anna-Marien silmissä. Sitten hän jätti meidät ja meni takaisin kauppaansa. Olen kokenut monenlaista ystävällisyyttä kaikkien Intian vuosieni aikana, mutta ihmettelen silti tämän kaupan omistajaa, joka sulki myymälänsä pari k si tunniksi ja kulki sitten kahden kilometrin edestakaiseen kävelymatkan vain auttaakseen meitä.

Silmäkirurgi alkoi työskentelemään Anna-Marien silmien parissa. Jopa hän oli vaikuttunut siitä, kuinka monimutkaiset hänen silmänsä olivat. Hän testaili useilla eri koneilla ja laitteilla, mutta kuten ennen häntä tekevä optikko, hän epäonnistui keksimään reseptiä.

"Mikä tällä naisella on vialla?" hän kysyi. "Kuinka hänen silmänsä ovat tällaiset?"

Kohautin olkapäätäni. "Minulla ei ole aavistustakaan. Tuskin tunnen häntä ja eikä hän juuri puhu englantia."

Lähdimme sairaalan toiseen osaan, jossa kokemattomasta katsojasta näytti olevan isompia ja ihmeellisempiä koneita. Tämä uusi laiteyhdistelmä lopulta tutki Anna-Marien silmät. Tämä pitkä monimutkainen prosessi oli kiinnostanut uteliaisuuttamme, joten yritimme viittomakielen ja muutaman englanninkielisen sanan avulla, jotka hän osasi, saada selville, kuinka Anna-Marien silmät olivat tulleet niin erikoisiksi. Muutaman väärän arvauksen jälkeen hän tajusi, mitä me kysyimme. Kävi ilmi, että hän oli tippunut ulos rakennuksesta Etelä-Amerikassa ja pudonnut kasvoilleen. Tarkasteltuani hänen käyttäytymistään ja toimintaansa kahden edeltävän päivän aikana, huomasin tämän olevan täysin uskottava skenaario. En usko, että olen koskaan tavannut jotakuta, joka oli niin tapaturmille altis.

Hänen silmänsä olivat vaurioituneet putouksen yhteydessä ja niitä oli ommeltu useista kohdista. Tämän leikkauksen seurauksena silmämunassa oli paikkoja, joilla oli erittäin epäkeskinen kaarevuus. Tästä johtui ensimmäisen optikon kyvyttömyys selvittää mitä hän tarvitsi. Jopa isossa silmäsairaalassa kesti melkein tunnin selvittääkseen, mitä hän tarvitsi.

Pääsin puhumaan silmäkirurgin kanssa ja huomasin, että meillä oli yhteinen tuttavuus Tiruvannamalaissa. Itse asiassa hän tunsikin monia Bhagavanin palvojia. Kuten häntä edeltänyt optikko, hän päätti ottaa meidät siipiensä suojiin.

"Mihin menette saadaksenne tämän reseptin?", hän kysyi.

"No, ensimmäinen mies, jolla kävimme, joka toi meidät tänne, oli hyvin auttavainen. Haluaisin palata hänen luokseen antaakseni työn hänelle, koska hän oli niin ystävällinen meitä kohtaan."

"Ei, ei", sanoi kirurgi, "hänellä on vain pieni liike. Hän ei pysty täyttämään tällaista tilausta. Se on liian monimutkaista. Vien teidät Bombayn suurimman optikon luokse."

Myös hän sulki toimistonsa ja vei meidät toiselle matkalle Bombayn halki. Kun kävelimme kaupan ovesta sisään, johon hän vei meidät, kaikki huomasivat. Hän oli selvästi erittäin arvostettu hahmo silmämaailmassa.

"Nämä ovat ystäviäni", hän ilmoitti osoittaen meitä. "Heillä on vaikea resepti täyttää. Ole hyvä ja tee se mahdollisimman nopeasti, koska tämä nainen ei näe mitään ilman laseja. Hän on käytännössä sokea."

Hän jätti meidät kaupan johtajan käsiin ja palasi takaisin sairaalaan. Johtajan iso, säteilevä hymy kesti niin kauan kuin häneltä meni reseptin lukemiseen. Hän laski sen tiskille ja alkoi puhua kanssamme erittäin anteeksipyytävästi.

“Yleensä pidämme linsejä kaikissa mahdollisista resepteissä täällä kaupassa. Meillä on valtava liikevaihto, joten meillä on varaa tehdä ja pitää linsejä, joille meillä ei ole asiakkaita. Ennemmin tai myöhemmin joku tulee ostamaan ne ja kaikki arvostavat sitä, että he voivat saada haluamansa paikan päällä joutumatta odottamaan, että mitään valmistetaan. Mutta tämä resepti on niin naurettava yhdistelmä, ettei kukaan koskaan ajattelisi sen tekemistä tai sellaisen pitämistä. Ennen kuin näin sen itse, olisin arvellut, ettei kellään maailmassa ollut sellaisia silmiä, jotka vastasivat näitä numeroita. Meidän on tehtävä erityistilaus ja se vie kauan, koska lasihiomakoneet ovat tällä hetkellä lakossa. Vaikka he palaavat takaisin töihin, menee todennäköisesti viikkoja, ennen kuin voimme saada heidät tekemään tällaisen tilauksen, koska heillä on jo paljon odottavia tilauksia. Olen pahoillani, etten voi auttaa sinua, eikä kukaan muukaan kaupungissa voi myös auttaa sinua, koska tämä resepti on aivan liian epätavallinen kenellekään pitää varastossa.”

Tämän anteeksipyyntö kesti noin viisi minuuttia. Sen käydessä, yksi kaupan pojista, joka ei selvästikään osannut englantia, otti paperin ja meni varastotilaan etsimään linsejä. Se oli hänen tehtävänsä: noutaa reseptejä vastaanotosta ja löytää vastaavat linssit varastosta. Kun johtaja oli tulossa johtopäätökseensä, poika ilmestyi kahdella linssillä, jotka vastasivat tarkalleen reseptin numeroita. Johtaja oli täysin hämmentynyt.

"Tämä ei ole mahdollista", hän jatkoi. "Kukaan ei tekisi ja pitäisi näitä linsejä."

Viimein hän mukautui mahdollisuuteen sanomalla, että jonkun on täytynyt tilata nämä linssit kauan sitten ja unohtanut hakea ne.

Koska meidät oli julistettu suuren ja kuuluisan silmäkirurgin ystäväksi - olimme tunteneet hänet vain noin kaksi tuntia -, meille annettiin valtava alennus ja noin puoli tuntia myöhemmin Anna-Marie käveli ulos kaupasta päällään, olin täysin vakuuttunut, ainoilla sellaisilla silmälaseilla koko planeetalla, jonka hän todella näki. Nyt sitten, tapahtuiko siellä ihme vai olimmeko vain hämmästyttävän tapahtumasarjan onnekkaita vastaanottajia?

Päätin valita ensimmäisen optikon, joka suostui sulkemaan myymälänsä ja viemään meidät yhden kaupungin silmäkirurgin puoleen, joka sattuu olemaan kiinnostunut Ramanasta, joka vei meidät sitten toiveitani vastaan ainoaan myymälään Bombayssa, jossa linssit voivat löytyä Anna-Marielle. Olen vähän skeptikko ja epäluuloinen mielestäni siinä on liian monia hyviä asioita, jotta niitä voitaisiin pitää pelkästään sattumana.

Oma uskoni on, että kun menet Gurun luo, sen Gurun voima hoitaa mahdolliset fyysiset ongelmat. Hän ei tee sitä tietoisesti; hänen ympärillään on vain aura, joka hoitaa kaikki nämä ongelmat. Emme edes kertoneet Maharajille Anna-Marien laseista. Kun lähdimme sinä aamuna, oletin vain, että hänellä oli melko normaalit silmät ja että noin puolessa tunnissa voimme ostaa lasit, jotka saavat hänet näkemään maailman.

Tämä ei ollut tarinan loppu. Sanoin, että se oli pitkä. Anna-Marie istui Maharajin kanssa joka päivä noin viikon ajan, mutta tietysti hän ei voinut ymmärtää sanaakaan mitä sanottiin. Siellä ei ollut ketään, joka puhuisi Espanjaa. Sitten eräänä aamuna hän näytti hyvin punasilmäisiltä ja kysyin häneltä, mistä oli kyse.

"Valvoin koko yön," hän sanoi erittäin huonolla englannilla, "rukoillen espanjalaista kääntäjää tulemaan tänään. Minun on sanottava jotain Maharajille, ja tarvitsen kääntäjän tehdäkseen sen."

Myöhemmin samana aamuna, kun istuimme kaikki kahvilassa Grant Roadilla bhajansien lopun ja kysymys-vastaus-istunnon alkamisen välissä, huomasimme viereisessä pöydässä uudet ulkomaiset kasvot- naisen, joka luki kirjaa *I am That*. Esittelemme itsemme ja huomasimme, että yllätys, yllätys, hän oli ammattimainen Espanja-Englanti-kääntäjä, joka työskenteli Bombayssa ja, joka oli hiljattain törmännyt Maharajin opetuksiin. Hän oli päättänyt tulla tapaamaan Maharajia, mutta vasta sinä aamuna hänen tarpeensa muuttui todeksi. Anna-Marie oli tietysti innoissaan. Kääntäjä, jota hän oli koko yön rukoillut, oli ilmestynyt hänelle viereiseen pöytään, ihmeellisesti noin viisitoista minuuttia ennen kysymys vastaus -istunnon alkamista.

Menimme takaisin Maharajin huoneeseen, uteliaana selvittämään, mitä Anna-Marie halusi sanoa hänelle. Tämä on enemmän tai vähemmän mitä hänellä oli sanottava kääntäjän kautta.

"Asuin Venezuelassa, kun näin unta vuoresta ja kahdesta miehestä. Sain pian sen jälkeen selville, että toinen kahdesta miehestä oli Ramakrishna, mutta en pitkään aikaan tiennyt kuka toinen mies oli tai mikä vuori voisi olla kyseessä. Sitten viime vuonna näin valokuvan Ramana Maharshista ja tajusin, että tämä oli se toinen mies unessa. Kun tein tutkimusta saadakseni lisätietoja hänestä, huomasin pian, että uneksimani vuori oli Arunachala. Unessa Ramana Maharshi katsoi minua aivan erityisellä tavalla ja välitti minulle tiedon hänen opetuksistaan. Hän ei tehnyt sitä suullisesti. Hän vain katsoi minua, ja katsellessaan tunsin vain, että hän täytti minut ymmärryksellä hänen opetuksistaan, tiedolla, jonka pystyin ilmaisemaan melko selvästi, vaikka yhtään sanaa ei ollut kulkenut välillämme. Tiesin, että minun oli tultava Intiaan saadakseen lisätietoja hänestä. Vakuutin ystäväni tuomaan minut tänne, vaikka tiesin, että Ramana Maharshi ei ollut enää elossa. Tiesin, että minulla on tehtävä täällä ja jokin pakotti minut tulemaan. Ollessani Tiruvannamalaissa kuulin sinusta ja tiesin, että minun piti tulla myös katsomaan sinua. Se sama pakko, joka sai minut saapumaan Intiaan saamaan selville Ramana Maharshista, on saanut minut myös tulemaan tänne. En tiedä mitä se on, mutta tiesin, että minun piti tulla."

Maharaj esitti tässä vaiheessa: "Mitä opetuksia välitettiin sinulle unessa? Mitä Ramana Maharshi kertoi sinulle, kun hän paljasti opetuksensa hiljaisuudessa?"

Anna-Marie puhui espanjaa noin viiden minuutin ajan ilman tulkin antamaa käännoästä. Tämän ajanjakson lopussa kääntäjä selitti mitä hän oli sanonut. Istuimme kaikki siellä, täysin hämmentyneitä. Hän antoi täydellisen ja sujuvan viiden minuutin yhteenvedon Maharajin opetuksista. Ne eivät selvästikään olleet Ramanan opetuksia, vaan Maharajin, ja tämä nainen esitti niistä upean esityksen. Mielestäni se oli yksi parhaista viiden minuutin yhteenvedoista opetuksista, joita olin koskaan kuullut. Ja muista, että tämä oli naiselta, joka oli ensimmäisellä vierailullaan, joku, joka oli hyvin vähän tutustunut Maharajin opetuksiin ennen tuloaan sinne sinä päivänä.

Maharaj näytti olevan yhtä vaikuttunut kuin kaikki muutkin. Hän nousi pystyyn, vei Anna-Marie-alakertaan ja vihki hänet perimäänsä mantraan kirjoittamalla se sormellaan hänen kielelleen. Mainitsin aiemmin, että hän ilmoittaisi vapaaehtoisesti mantran, jos joku sitä haluaisi. Jos joku pyysi sitä, hän kuiskasi sen yleensä korvaan. Tämä on ainoa tiedossa oleva tapaus, jossa hän antoi mantran kysymättä ensin, ja se on ainoa tapaus, jonka tiedän, jossa hän kirjoitti sen sormellaan palvojan kielelle. Mitä tämä kaikki tarkoittaa? Minulla ei ole aavistustakaan. Olen jo kauan sitten luopunut yrittämästä arvata tai järkeistää miksi Gurut tekevät mitä tekevät.

Harriet: Se on hieno tarina! Joten sanoisitko, että Maharaj huolehti palvojen hyvinvoinnista samalla tavalla kuin muut suuret Gurut?

David: Vastaisin ehdollisesti kyllä tähän kysymykseen. ”Kyllä”, koska valaistuneiden olentojen luonne on olla tällainen - heillä ei ole mitään vaihtoehtoa asiassa, koska nämä asiat tapahtuvat heidän ympärillään automaattisesti. Pinnallisemmalla tasolla vastaus voi kuitenkin olla ”ei”. Jos ihmiset veivät hänelle henkilökohtaiset ongelmansa, hän saattoi vihautua ja sanoa, ettei se ollut hänen tehtävänsä. Hän ei pitänyt itseään jonain, joka käsitteli yksittäisiä ihmisiä, joilla oli ongelmia. Näin useiden ihmisten menevän hänen luokseen kertoen hänelle, että kaikki rahat tai passi oli varastettu, ja hänen tavallinen vastauksensa oli sanoa heidän olleen huolimattomia. Sanoin hänelle kerran, että olen huolissani siitä, kuinka paljon nukuin. Silloin luulin kuitenkin, että tämä oli perusteltu hengellinen kysymys, koska olin lukenut monilta opettajilta, jotka olivat sanoneet, että oli huono asia nukkua paljon.

Hänen vastauksensa oli kuitenkin: ”Miksi sinä esität lääketieteellisiä ongelmiasi minulle? Jos luulet sen olevan ongelma, mene lääkärille.”

Tuossa nimenomaisessa tapauksessa hänen neuvonsa osoittautuivat täysin oikeiksi. Huomasin myöhemmin, että kärsin suuresta koukkumatotartunnasta, melkein varmasti seurauksena siitä, että kävelin Intiassa vuosien ajan ilman jalkineita. Koukkumatot syövät punasoluja ja jos he pääsevät hallitsemaan, ne syövät enemmän kuin keho pystyy tuottamaan. Lopulta tulet erittäin aneemiseksi, mikä tarkoittaa väsymystä ja unisuutta koko ajan. Joten tässä tapauksessa se, mikä näytti hankalalta, syrjäyttävältä vastaukselta, oli hyödyllisin asia, jonka hän pystyi sanomaan. Sanoisin, että Itse pisti oikeat sanat hänen suuhunsa oikeaan aikaan, mutta tuolloin kumpikaan meistä ei tiennyt, kuinka oikeat he olivat.

Huolimatta hänen yleensä ärtyisestä vastauksestaan, kun ihmiset menivät hänen luokseen pyytääkseen henkilökohtaista apua, mielestäni hän oli täysin tietoinen siitä, että hän huolehti kaikista palvojen hyvinvoinnista, vaikkei se ehkä siltä näyttänyt kaiken aikaa.

Harriet: Voitko jälleen antaa minulle esimerkin tästä, vai onko tämä vain arvausta?

David: Muistan suuren lihavan miehen Madrasista, joka tuli tapaamaan Maharajia sanomalla hänellä olevan ongelma: ”Olen tehnyt japaa monien vuosien ajan ja olen hankkinut siddhejä sen seurauksena. Jos olen erittäin tyytyväinen johonkuhun, hyviä asioita tapahtuu hänelle automaattisesti. En ajattele sitä tai tee mitään. Se vain tapahtuu itsestään. Mutta jos suutun jonkun suhteen, tapahtuu päinvastoin. Hyvin huonoja asioita tapahtuu ja joskus henkilö jopa kuolee. Kuinka voin estää näiden asioiden tapahtumisen?”

Maharaj sanoi hänelle: ”Kaikki nämä siddhit ovat tulleet sinun japasi vuoksi. Jos lopetat japan, myös siddhit loppuvat.”

”En usko, että voin tehdä niin”, vastasi mies. ”Japa on ottanut minut valtaansa niin kokonaan, ettei se ole enää vapaaehtoinen. Se tapahtuu vain itsessään, haluan sitä tai en.”

Maharaj toisti neuvonsa, mutta mies ei ollut kiinnostunut sen toteuttamisesta. Hän näytti olevansa erittäin tyytyväinen itseensä ja minusta tuntui, että hän oli tullut sinne esittämään saavutuksiaan. Mielenpiteeni vahvistui, kun hän ilmoitti olevansa valmis vastaamaan huoneessa olijoiden kysymyksiin. Hän ei ollut tullut sinne vastaanottamaan neuvoja; hän oli tullut antamaan niitä.

Maharaj pyysi häntä lähtemään ja kertoi, että jos hän oli todella kiinnostunut hänen opetuksistaan, hän voisi mennä illalla yhden hänen naispuolisen palvojansa taloon, sanskritinkielisen professorin, joka toisinaan teki käännöksiä hänelle, ja hän selittäisi ne hänelle. Hänelle käskettiin olla tulematta takaisin huoneeseen. Epäilen, että Maharaj halusi pitää hänet poissa, koska hänessä oli jotain outoa ja uhkaavaa. En ole kovinkaan psyykkinen ihminen, mutta tunsin ehdottomasti epämiellyttävän energian, joka tuli tästä miehestä. Se oli jotain, joka sai minut fyysisesti levottomaksi. Hänellä todella oli huonon energian aura ympärillään. Juttelin myöhemmin joidenkin muiden ihmisten kanssa ja jotkut heistä olivat tunteneet samalla tavalla.

Kaikki tämä tapahtui aamuistunnossa. Sinä iltana sanskritinkielen professori ilmestyi tunnin myöhässä, näyttäen erittäin hämmentyneeltä. Maharaj halusi heti tietää mitä tapahtui.

”Tämä mies Madrasista tuli talolleni ja en saanut häntä lähtemään. Sanoin hänelle, että minun oli aika tulla tänne, mutta hän ei noussut ylös ja poistunut. En todellakaan halunnut pakottaa häntä menemään. Hän olisi saattanut suuttua minuun ja sitten olisin voinut kuolla.”

Maharaj näytti olevan järkyttynyt. Hän paisutti rintaansa kuin taisteluun lähtevä kukko ja ilmoitti erittäin vihasesti: ”Kukaan ei voi vahingoittaa palvojiani. Olet suojassa. Tämä mies ei voi tehdä sinulle mitään haittaa. Jos hän tulee taas puhumaan kanssasi, heitä hänet ulos, kun sinun on aika tulla tänne. Mitään ei tapahdu sinulle.”

Tämä oli ainoa tilanne, kun kuulin Maharajin antavan vahvan julkisen julistuksen, että hän suojelee ja pitää huolta palvojistaan.

Maharajilla itsellään ei ollut pelkoa tällaisista ihmisistä. Hän kertoi meille kerran joogista, joka tuli hänen beedi-kauppaansa testaamaan voimiaan. Tällä joogilla oli ilmeisesti monia siddhejä ja hän tuli katsomaan, pystyisikö Maharaj, josta hän oli kuullut suuria asioita, vastustamaan häntä. Maharaj vain jatkoi liiketoimintaa kaupassa ja kieltäytyi kaikista haasteista osoittaakseen, mitä hän voisi tehdä. Lopulta yrittäessään provosoida häntä tekemään jotain, joogi sanoi kiroavansa hänet ja tekevän hänelle jotain erittäin pahaa.

Maharaj ilmeisesti katsoi häntä täysin välinpitämättömästi ja sanoi: ”Saatat pystyä vetämään tuhat aurinkoa taivaalta, mutta et voi vahingoittaa minua etkä vakuuta minua. Mene nyt pois.”

Harriet: Entä sinä? Oliko tapauksia, kun sinusta tuntui, että hän huolehti sinusta, fyysisestä hyvinvoinnistasi ja henkisestä terveydestäsi?

David: Ei lähimainkaan niin mahtavia kuin Anna-Maren vierailu, mutta voin kertoa tarinan yhdestä matkasta, jonka tein nähdäkseni hänet. Matkalla on muutama tapaus, jolla ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mitä kysyt, mutta kun menen tarinan loppuun, ymmärrät, mistä tässä on kyse.

Vuonna 1980 halusin nähdä Maharajin, mutta minulla ei ollut lainkaan rahaa. Minulla ei ollut varaa ostaa junalippua, eikä minulla ehdottomasti ollut varaa oleskella Bombayssa enempää kuin päivän tai kaksi. Hyväksyin kutsun puhua Bhagavanista seminaarissa Delhissä, sillä ehdolla, että voin palata takaisin Bombayn kautta. Järjestäjät maksoivat junalippuni, joten he huolehtivat kuljetusjärjestelyistä. Rahastoni antaisi minulle kaksi päivää Bombayssa, joten varasin liput vastaavasti. Intiassa sinun on varattava junaliput vähintään seitsemän tai kymmenen päivää etukäteen saadaksesi haluamasi juna.

Pidin puheeni Delhissä ja menin sitten junalla Bombayin. Bombayn pääasemalta Grant Roadille kulkevassa paikallisjunassa minulla oli kaikki rahat, passi (tosiasiallisesti väliaikainen matkustusasiakirja, joka annettiin minulle odottaessani uutta passia) ja jatkojunalippu varastettu. Se oli klassinen teko. Aina on ryntäys, kun kaikki pakkaantuvat vaunuun samanaikaisesti. Yleisessä ryntäyksessä joku onnistui leikkaamaan laukkuni pohjan ja anastamaan lompakkoni. Ensimmäinen reaktioni oli ihailu. Se oli ollut niin hienoa, ammattimaista työtä. Rako oli vain noin reilun senttimetrin suurempi kuin lompakon koko ja koko toimenpide oli suoritettu muutamassa sekunnissa yrittäessäni varmistaa pääsyni junaan.

Onneksi paikallisjunan lippu oli paidantaskussani. Noina päivinä oli Rs 10 -summa (noin 20 senttiä Yhdysvaltain nykykurssista) liputtomasta matkasta, ja en olisi voinut maksaa sitä, jos en olisi voinut ostaa lippua määränpäähänäni. Kun saavuin Grant Roadille, minulla ei ollut edes niin paljon rahaa. Luulen, että minulla oli hiukan yli rupia yhdessä housuntaskussani. Se oli koko maallinen omaisuuteni. Kävelin 10. kadulle, Khetwadi, kujalle, jossa Maharaj asui ja sijoitin kaikki laitoin kolikkoni kuppiin teetä ja aamulehteen. Oli hyvin aikaisin aamulla ja tiesin, että menee pari tuntia ennen kuin kukaan tuttu ilmestyisi paikalle. En halunnut mennä sisälle ja kertoa Maharajille, että minut oli ryöstetty, koska olin nähnyt kuinka hän oli reagoinut muihin ihmisiin siinä tilanteessa. Toivoin saavani lainaa tuntemaltani henkilöltä ja löytävän sitten lattiapaikan nukkua, koska ilman passia en voisi kirjautua hotelliin.

Maharajin kadun sisäänkäynti.

Jean Dunne ilmaantui odotetusti ajallaan ja kerroin hänelle mitä oli tapahtunut. Tunsin hänet hyvin, koska hän oli asunut Ramanasramamissa pari vuotta ennen kuin hän aloitti vierailemaan Maharajin luona Bombayssa. Hän lainasi minulle muutaman sata rupiaa, joiden uskoin riittävän pariksi päiväksi Bombayssa ja palaamaan takaisin Tiruvannamalaiin. Aioin mennä rautatieasemalle myöhemmin samana aamuna ja hankkia uuden kopion jatkolipustani. Maharajilla, tosin, oli muita minua koskevia suunnitelmia.

Maharajin asunnon sisäänkäynti. Oikella ylhäällä ikkuna huoneesta, jossa hän tapasi vieraita.

Joku kertoi hänelle, että minut oli ryöstetty paikallisjunassa ja valmistauduin odotettuun läksytykseen. Sen sijaan hän oli hämmästyttävän myötätuntoinen. Hän puhui yhden hoitajansa, pankkivirkailijan, kanssa ja pyysi häntä majoittamaan minut vierailuni ajaksi. Päädyin erittäin mukavaan taloon melko hyvällä alueella Bombayssa.

Melkoinen muutos niihin luteisiin majapaikkoihin, joita jouduin yleensä asuttamaan.

Jean Dunne

Myöhemmin samana aamuna menin V. T. Stationille hankkimaan uuden lipun. Yllätyksekseni, siellä ei ollut nimelläni varattua lippua tiettyyn junaan, joka lähtisi Madrasiin. Noina päivinä ei ollut tietokoneita; kaikki varaukset tehtiin käsin isoihin vrauskirjoihin. Hyvin sivistynyt ja sympaattinen rautatieviranomaisen (et tapaa monia heistä, kun et ole Gurun asialla Intiassa!) Kesti pari tuntia käydä läpi kaikki varauskirjat selvittääkseen lippuni yksityiskohdat. Jokaisessa junassa on noin 750 ihmistä ja mielestäni siellä oli kolme tai neljä junaä lähdössä Madrasiin sinä päivänä, jona aioin lähteä.

Tutkittuaan yli 2 000 nimeä, hän valitettavasti ilmoitti, ettei minulla ollut varausta mihinkään sinä päivänä lähtevään junaan. Aloin epäillä, että jokin voima halusi minun pysyvän Bombayssa, koska tällaiset virheet ovat erittäin harvinaisia rautateiden varausjärjestelmässä. Niiden 27 vuoden aikana, kun olen käyttänyt junia täällä, en ole koskaan tullut asemalle ja huomannut, että varattua lippuani ei yksinkertaisesti ole olemassa. Minulla ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin mennä ostamaan uusi lippu, jonka tein varoilla, jotka olin lainannut Jeanilta. Seuraava juna, jossa oli vapaa paikka, ei lähtenyt yli kahteen viikkoon, mikä tarkoitti, että minulla oli niin paljon aikaa viettää Maharajin luona.

Olin tullut hyvin vähän rahaa mukanani, odottaen kahden päivän pikamatkaa. Sen sijaan Maharajin kohteliaisuudesta ja salaperäisestä tapahtumasta rautatieaseman varauskonttorissa, minulla oli ylellinen kahden viikon oleskelu erään palvojan talossa.

Palasin takaisin Maharajin taloon ja huomasin, että joku oli kertonut hänelle puheesta Ramana Maharshin opetuksista, jotka olin antanut Delhissä muutama päivä aiemmin. Se oli jotain sellaista, josta halusin olla hiljaa. Maharajilla oli vahvat näkemykset valaistumattomista ihmisistä pitäen julkisia puheita valaistumisesta. Olin suostunut tekemään sen vain, jotta minulla olisi mahdollisuus tulla tapaamaan häntä, mutta epäilin, että tämä ei olisi tarpeeksi hyvä tekosyy hänelle, huomasin, että hän oli saanut selville keskustelusta, koska kun kävelin hänen huoneeseensa, hän kutsui minua ja pyysi minua tulemaan huoneen etuosaan. Nousin ja istuin hänen edessään siinä paikassa, jossa kysyjät yleensä istuivat.

"Ei, ei", hän sanoi, "istu vierelläni, katse kohti muita ihmisiä. "Minun tunnelmani valahti. Tiesin, että en nautti siitä, mitä hänellä oli mielessä.

"Katso pientä huonettani", hän aloitti. "Vain noin kolmekymmentä ihmistä tulee kuuntelemaan minun puhuvan. Mutta David täällä on juuri puhunut hengellisistä asioista Delhissä. Sadat ihmiset ilmeisesti tulivat kuuntelemaan häntä, joten hänen on oltava siinä paljon parempi kuin minä. Joten tänään, David pitää puheen meille."

Tämä oli pahempaa kuin mitä voisin kuvitella, kun hän kutsui minut luokseen. Yritin epäonnistuneesti väistää hänen kutsuaan, mutta kun huomasin, että hän ei aio luovuttaa, annoin viiden minuutin yhteenvedon paperista, jonka olin lukenut Delhissä. Kyse oli antautumisen ja itsetutkimuksen yhteneväisyyksistä Bhagavanin opetuksissa. Yksi kääntäjistä pyysi minua etenemään hitaasti, jotta hän voisi kääntää samalla Maharajille. Koko keskustelun ajan Maharaj vilkuili minua erittäin kiihkeästi. Luulen, että hän odotti tilaisuutta tarttua kimppuuni, jos kommentoin jotakin, jonka kanssa hän ei ollut samaa mieltä. Luin yhteenvedon loppuun ilman Maharajin pilkkaavia kommentteja. Ajattelin, että tämä itsessään oli melko suuri saavutus.

Päätökseni jälkeen hän katsoi minua ja sanoi melko leudolla äänellä: "En voi riidellä minkään sanomiesi kanssa. Kaikki mitä sanoit, oli oikein."

Sitten hän ampaisi ylös ja sanoi erittäin vahvasti ja voimakkaasti: "Mutta älä mene ympäriinsä puhumaan siitä, kuinka saada valaistus, ellet ole itse siinä tilassa. Muuten päädyt sellaiseksi kuin Wolter Keers."

Olen jo kertonut, mitä hän ajatteli Wolter Keersistä ja hänen opetustoiminnastaan. Se oli kohtalo, jonka päätin välttää. Kaikki tämä tapahtui kaksikymmentäkolme vuotta sitten. En ole pitänyt julkista puhetta sen jälkeen.

Minun on mentävä hiukan pikakelattava eteenpäin päästäkseni tarinan loppuun. Tulin takaisin Tiruvannamalaiin yli kaksi viikkoa myöhemmin. Minulla ei ollut tuloja, minulla ei ollut mahdollisuutta saada rahaa keneltäkään ja minulla oli velkaa useita satoja rupioita, jotka olin velkaa Jeanille. Menin seuraavana aamuna töihin asram kirjastoon ja löysin pöydältäni oranssin kirjekuoren, jossa oli nimeni. Avasin sen ja löysin sisältä nipun rupioita. Laskin ne ja huomasin, että se oli täsmälleen sama määrä, joka minulta varastettiin Bombayssa: ei enempää eikä vähempää. Ei ollut mainintaa siitä, kuka oli laittanut rahat sinne, eikä kukaan koskaan ilmoittanut olevansa vastuullinen henkilö. Sikäli kuin olin tietoinen, kukaan Tiruvannamalaissa ei edes tiennyt varkaudesta. En ollut kertonut kenellekään ja olin ollut Tiruvannamalaissa alle 24 tuntia, kun kirjekuori ilmestyi.

Mielestäni koko tämän jakson järjesti voima, joka huolehtii palvojien asioista, joilla on vahva halu olla Gurun kanssa. Tämä voima vei minut Bombayin, varasti rahat ja lippuni, poisti kaikki varaukseni jäljet rautatieluetteloista, järjesti minulle erinomaisen majoituksen yli kahden viikon ajaksi, vei minut takaisin Tiruvannamalaihin, missä se palautti sitten kaikki rahani minulle anonyymien lahjoittajan kautta.

Harriet: Missä yövyit tavallisesti käydessäsi Bombayssa? Mitä muut vierailevat palvojat tekivät majoituksensa suhteen? Missä söitte ja nukuitte? Kysyn tätä, koska ei ollut asramia tai keskusta, jossa kaikki Maharajin palvojat voisivat olla.

David: Se riippui varallisuudestasi. Bombay on aina ollut kallis asuinpaikka. Jos sinulla ei ollut paljon rahaa, valintasi oli hyvin rajoitettu. Jotkut ystävästäni asuivat buddhalaisessa asramissa, mutta siihen liittyi osallistuminen heidän rituaaleihinsa, mitä monet meistä eivät halunneet tehdä, koska jotkut ajankohdat olivat ristiriidassa Maharajin istuntojen kanssa. Oli joitain muita halpoja vaihtoehtoja, jotka olivat joko kaukana tai joihin liittyi myös jotakin toimintaa, jota et halunnut tehdä, tai alistumista oudoille säännöille, jotka eivät olleet sopivia. Vältin kaikkia näitä paikkoja ja yövyin aina halvassa mökissä, joka oli noin 200 metrin päässä Maharajin talosta, samalla kujalla. Sitä kutsuttiin Poornimaksi, ja monet meistä, joilla oli niukasti rahaa, päätyivät sinne. Muistaskseni se oli Rs 22 kahden hengen huoneesta, hämmästyttävä hinta Bombaylle noihinkin aikoihin. Muutaman kadun päässä oli paikka, joka tarjosi halpoja lounaita paikallisille ihmisille, jotka työskentelivät alueella. Se oli tehty mudasta eikä tuoleja tai pöytiä ollut. Voit kuitenkin saada hienon lounaan siellä - chapatteja, dhalia ja vihanneksia - hintaan 1,40 Rs. En muista valuuttakurssia noina päivinä. Mielestäni se on saattanut olla noin kaksitoista rupiaa dollarille. Sen pitäisi antaa sinulle jonkinlainen käsitys hinnoista.

Maharaj kysyi aina, missä majoitut, kun ensi kerran menit tapaamaan häntä. Jos sanoit Poornima, hän tiesi, että sinulla ei ollut varoja tai olit varovainen käyttämään niitä. Hän hyväksyi selvästi ihmiset, jotka eivät tuhlaa rahaa ja jotka saivat hyvät tarjoukset, kun he lähtivät ostoksille. Hän oli viettänyt koko elämänsä liikemiehenä, joka tiesi rupian arvon ja häntä ärsytti huomattavasti ulkomaalaisten rahan tuhlaaminen tai kun he tulivat huijatuiksi.

Eräänä aamuna, kun olin siellä, vierailijat tarjosivat hänelle kukkia ja makeisia. Ihmiset toivat kukkia koristamaan muotokuvia, joka aamu tapahtuvaan Guru-pujaan ja jotkut ihmiset toivat makeisia, jotka jaettiin lopuksi prasadiksi. Sinä päivänä kolme ulkomaista naista seisoi hänen edessään kukilla, joilla oli varret, mikä tarkoitti heidän toivovan hänen laittavan ne maljakoihin, joita pidettiin lähellä häntä. Hän kysyi ensimmäiseltä, kuinka paljon ne olivat maksaneet ja kun hän kertoi hänelle, hän oli järkyttynyt. Hän suuttui hänelle, sanoi, että häntä oli huijattu ja kieltäytyi hyväksymästä kukkia. Toinen nainen kärsi saman kohtalon. Kolmannen naisen kukat hyväksyttiin, koska hän oli tehnyt vähän neuvotteluja ja saanut ne kohtuulliseen hintaan. Omistautuminen ei vaikuttanut olevan tekijä, kun oli kyse kukkasi hyväksymisestä. Paras tapa saada kukkasi maljakkoon oli tinkiä raivokkaasti ja saada sellainen hinta, joka tyydyttäisi häntä.

Nyt kun kukat tulivat puheeksi, minun on poistuttava hiukan aiheesta ja mainittava bhajan ja Guru puja, jotka tapahtuivat meditaation ja kysymys vastaus - istunnon välillä. Se oli ainoa tilaisuus, jolloin Maharaj antoi ihmisten kukittaa hänet. Kun hänet oli kukitettu, hän seiso i keskellä huonetta, lyömällä symboleja laulettavan bhajanin sävelmän mukaan. Hänen silmänsä olisivat enimmäkseen kiinni. Alussa hän aloitti pienillä sormisymboleilla, joiden halkaisija oli kaksi tai kolme senttiä. Kun bhajan kuumeni, hän siirtyi isompiin symboleihin, jotka

apulainen antoi hänelle. Suurimmat parit olivat melkein roskien kansien kokoisia. Ne olivat valtavia, ja niiden muodostama ääni hajotti korvien tärykalvot. Voit kuulla ne useiden katujen päähän. Kun Maharaj siirtyi eteenpäin tähän suurimpaan symbaalijoukkoon, hänellä olisi jo niin paljon seppeleitä yllään, ne ulottuivat hänen edessään, joskus noin 60 senttimetrin etäisyydelle. Suurimpia symbaaleja ei ollut mahdollista paukuttaa tuhoamatta kokonaan seppeleitä. Maharaj paukutti symbaaleja silmät kiinni ja joka kerta kun symbaalit osuivat yhteen, terälehtiä lensi kaikkiin suuntiin. Siihen mennessä, kun se oli ohi, lattia oli peittynyt katkenneista kukista, jotka hän oli murskannut ja levittänyt koko huoneeseen. Se oli kaunis näky, enkä koskaan väsynyt katselemaan häntä, paukuttamassa symbaalejaan ja levittämästä kukkia kaikkiin suuntiin.

Palataan takaisin hänen kitsaisiin tapoihinsa. Olin Poornimassa vierailulla, jonka tein vuonna 1979. Vietin kaksi viikkoa Maharajin kanssa ennen lentoa takaisin Englantiin vieraillakseni perheeni luona ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun olin saapunut Intiaan vuonna 1976. Äitini oli lähettänyt minulle lipun, tuntien, mahdollisesti jostain syystä, että jos hän ei maksa matkaani, en ehkä koskaan tule takaisin kotiin. Olin kerännyt englantilaisten ystävien tilauksia *I am That* -kopioista. Ison-Britannian hinta oli noin kymmenenkertainen Bombayn hintaan, joten kaikki Englannissa tuntemani Maharaj-harrastajat olivat tilanneet halpoja kopioita. Tulin Maharajin huoneeseen tämän valtavan määrän kirjoja kanssa ja pyysin häntä allekirjoittamaan ne kaikki ihmisille, jotka odottivat niitä Englannissa.

Hän katsoi minua hyvin epäileväisenä ja sanoi: ”Luulin, että sinulla ei ollut rahaa. Kuinka sinulla oli varaa ostaa kaikki nämä kirjat?”

Selitin: ”Ne eivät ole minua varten. Ne on tarkoitettu ihmisille Englannissa, jotka eivät halua maksaa Ison-Britannian hintaa. He ovat lähettäneet minulle rahaa tuodakseni heille Intialaisia kopioita.”

Kun kerroin hänelle vähittäishinnan Lontoossa, hän oli todella kauhistunut. ”Ota niin monta kuin pystyt! Kukaan ei saisi maksaa sitä hintaa kirjasta!” Hän otti kynänsä esille ja allekirjoitti onnellisena kaikki kirjat.

Harriet: Jatkoitko hänen tapaamistaan, hänen kuolemaansa saakka? Olitko siellä viimeisinä päivinä?

David: En, enkä halunnut olla. En halunnut istua siellä katsomassa häntä hitaasti kuolemassa. Halusin muistaa hänet miehenä, joka oli ikuinen dynamo, hämmästyttävän voiman ja energian keskus. Tiesin, että hän ei pitänyt itseään kehona, mutta en halunnut olla siellä, katsellen syövän hidastavan hänet invalidiksi. En muista viimeisen vierailuni päivämäärää, mutta muistan, että hän puhui silti ilman suuria vaikeuksia.

En ole selittänyt, kuinka Maharaj järjesti huoneensa kautta kulkevaa ihmisliikennettä. Sinun on tiedettävä tämä ymmärtääksesi mitä siitä seuraa. Käytettävissä olevan rajoitetun tilan takia Maharaj antoi ihmisille yleensä vain noin kaksi viikkoa aikaa hänen kanssaan. Uusia ihmisiä oli tulossa joka päivä, eikä kaikille yksinkertaisesti ollut tarpeeksi tilaa istua lattialla.

Kun Maharaj näki, että se oli ruuhkainen, hän poisti muutamia ihmisiä, jotka olivat olleet siellä pisimpään ja pyysi heitä poistumaan sanomalla: "Voitte lähteä nyt. Uusia ihmisiä on tullut, eikä tilaa ole."

Valittujen ihmisten oli sitten lähdettävä, mutta jos he olivat edelleen kiinnostuneita, he voisivat palata takaisin parin kuukauden kuluttua ja jäädä sinne vielä kahdeksi viikoksi. Se oli järjestelmä, jota monet meistä noudattivat: kaksi viikkoa siellä, jota seurasi vähintään kaksi kuukautta muualla. Yleensä saapuessani sanoin hänelle, että minulla oli paluulippu Madrasiin kahden viikon kuluttua. Hän luotti minun lähtevän nimitettynä päivänä.

Maharaj muutama kuukausi ennen kuolemaansa

Viimeisellä vierailullani muistan, että yritin pysyä muutama päivän pidempään, kuin olin alun perin suunnitellut. Muistan, että istuin pari päivää takakulmassa toivoen, että hän ei huomaa minua, koska hän tiesi, että aikani oli kulunut. Eräänä aamuna en voinut päästä kulmaistuimelleni ajoissa, koska jokin viivästytti minua. Löysin istuvani melko lähellä häntä, estäen tehokkaasti hänen näkemästä ihmisistä, jotka olivat heti takana. Minun on mainittava, että olen 6'2" ja että selkäni on suhteettoman pitkä kokooni nähden. Minulla on lyhyet jalat ja pitkä selkä, mikä tarkoittaa, että kun istun lattialla suora selkä, pään yläosa on samalla etäisyydellä lattiasta kuin joku, joka on noin 6'4". Tiettyä aamuna Maharaj halusi tietysti keskustella heti takana istuvan henkilön kanssa, jonkun kanssa, joka oli paljon lyhyempi kuin minä.

Yritin epäonnistuneesti kiemurrella pois tieltä, ja Maharaj yritti kiertää minua, mutta siitä ei ollut hyötyä, koska minulla ei ollut ylimääräistä lattiatilaa liikkumiseen. Meidät oli pakattu kuin sardiinit tölkkiin.

Lopulta Maharaj katsoi minuun ja sanoi huolestuneena: "Miksi istut vielä täällä ottamassa lattiatilaa? En näe ihmisiä takanasi. Olet täynnä tietoa. Olet niin täynnä tietoa, että sitä tulee korvistasi ja sotkee matoani. Voit mennä nyt ja luoda tilaa muille ihmisille."

Se oli viimeinen kerta, kun hän puhui minulle. Otin hänen vääjäämättömät huomautuksensa siunaukseksi ja eräänlaiseksi tutkintotodistukseksi. Lähdin sinä päivänä enkä koskaan palannut takaisin.

Seuraavien kuukausien aikana sain jatkuvasti raportteja hänen heikentyneestä terveydestään, mutta en koskaan tuntenut houkutusta palata vielä kerran. Ei, kunnes hän yhtäkkiä ilmestyi yhteen unistani käskien tulla tapaamaan häntä. Se oli niin voimakas uni, että se herätti minut. Makasin siellä sängyssäni miettien, oliko hän todella käskenyt minua tulemaan vai onko vain alitajuntani osoittanut salaa halua mennä tapaamaan häntä vielä kerran. Nukahdin, ratkaisematta asiaa tavalla tai toisella.

Muutamaa minuuttia myöhemmin hän ilmestyi seuraavassa unessani mulkoillen minuun: ”Sanoin juuri, että sinun on tultava. Miksi et uskonut minua?”

Heräsin ja tiesin, että hän halusi minun tulevan. Ehkä hän halusi viimeisen mahdollisuuden hyökätä itsepäistä egoani vastaan. En mennyt, enkä voi antaa tyydyttävää tekosyytä kieltäytymiselleni uneen. Tämä tapahtui juuri ennen hänen kuolemaansa vuonna 1981. Voin antaa monenlaisia syitä, mutta yksikään niistä ei ole totta tai tyydytä minua. Tutkiessani muistiani tästä tapahtumasta, en löydä mitään tekosyytä, jotka vakuuttaisivat omatuntoani. En mennyt, enkä vielääkään muista, mikä minut pysäytti.

Maharaj länsimaisten palvojiensa kanssa 70-luvulla

Harriet: Jatkuivatko unet? Pyysikö hän sinua uudestaan tulemaan?

David: Ei, se oli vain tuona yönä. Hänen kuolemansa jälkeen minulla oli kuitenkin eläviä ja säännöllisiä unia, joissa vierailin hänen huoneessaan. Nousin portaita ylös ja löysin hänet sieltä, istuen tavanomaisella istuimellaan ja antaen opetuksia tavanomaisella tavalla. Unilogiikkani yrittäisi selvittää, miksi hän oli edelleen siellä, edelleen opettaen. Unessa yksi osa minusta tiesi, että hän oli kuollut, mutta toinen osa oli todistamassa häntä yhä elossa, opettaen tavanomaisessa nurkassa. Näissä unissa päädyn joskus siihen johtopäätökseen, että hän ei ollut oikeasti kuollut, että hän oli väärentänyt kuolemansa, odottanut, kunnes kaikki väkijoukot olivat poistuneet, ja palasi sitten takaisin opettamaan pienen ryhmän kanssa ihmisiä, jotka olivat jotenkin pelissä mukana. Uni-aivoni keksi kaikenlaisia tarinoita, kuten nämä, mutta jopa unissa ne eivät koskaan vakuuttaneet minua. Tiesin, että jokin oli vialla, mutta en pystynyt täysin ymmärtämään, mikä se oli.

Nämä unet jatkuivat läpi 1980-luvun ja 1990-luvulle. Viimeinen uni tässä sarjassa oli erilainen. Löysin Maharajin opettavan pienelle ryhmälle ihmisiä Ramanasramam sairaalan päähuoneessa. Tämä oli epätavallista, koska en ollut koskaan ennen uneksinut hänestä missään huoneensa ulkopuolella. Myös ihmiset olivat erilaisia. He eivät olleet intialaisia kasvoja, jotka asuttivat hänen huoneensa aikaisemmissa unissa. He olivat kaikki ulkomaalaisia, kaikki ihmiset, jotka tunsin hyvin. Tällä kertaa ei ollut epäilystäkään siitä, miksi tai oliko hän edelleen elossa.

Katsoin Maharajia, käännyin ystäväni puoleen, jotka istuivat hänen kanssaan lattialla ja sanoin suurella haltioituneella tunteella: ”Katsokaa! Sanoin teille! Hän on elossa! Hän ei kuollut ollenkaan! Hän on edelleen elossa!”

Uni päättyi, enkä ole koskaan enää nähnyt hänestä unta.

Harriet: Mitä päättelit kaikesta tästä? Mitä se kaikki merkitsi sinulle?

David: En tarvitse Freudia tässä. Hän ei kuollut, koska hän ei ole koskaan syntynyt. Hän on yhtä elossa, kuin Itse sisälläni. Hän ei voi kuolla. Hän on sisällä, viettäen aikaansa, odottaen sinne istuttamansa sanojen tuhoavan minut ja pienen, ympäröimän maailmani. Tiedän, että hän ei ole luopunut minusta, ja tiedän myös, että jonain päivänä hän tulee voittamaan.

Loppusanat

Vuosien saatossa ensimmäisen haastatteluni julkaisemisen jälkeen, on kysytty monta kertaa, kuka salaperäinen Rudi oli. Useat ihmiset ajattelivat, että Rudi saattaa liittyä Swami Muktanandaan ja joka oli myös Da Free Johnin opettaja jossain vaiheessa. Se ei ehdottomasti ollut tämä mies.

Minulla ei ollut aavistustakaan siitä, kuka hän oli tai miten hänelle kävi, kuin vasta muutama kuukausi sitten, kun sain seuraavan sähköpostin:

Rakas David,

Tietoverkkoviestinnän yleisyydestä huolimatta, jollei Internet-artikkelien suuntaan viitata, paljon arvokasta jää lukematta niiltä, joille sillä on merkitystä. Kiitos luoja, luotamme edelleen ihmissuhteisiin auttaaksemme ohjaamaan meidät näihin ihaniin tarinoihin ja haastatteluihin. Yhteisen ystävämme Mullarpattamin nuorekkaan ja ketterän mielen takia olen lukenut artikkelisi Nisargadatta Maharajista. Ajattelin, että saatat olla kiinnostunut tietämään Kanadalaisesta Rudy (Rudi) -nimisestä henkilöstä. Hän lähti Kanadaan auttamaan isäänsä toipumaan selkärangan leikkauksesta. Lopulta hän muutti Pohjois-Kaliforniaan harjoittaen yritystoimintaa yrittäen tarjota perheelleen toimeentulon. Noiden pitkien vuosien ajan kaikki huomio vakaviin metafysiisiin tutkimuksiin oli ulkoisesti odotustilassa, ja vain ne, jotka olivat tunteneet hänet aiemmin, ymmärsivät tämän uhrauksen. Mutta hänen syvä tietoisuutensa näkyi vuorovaikutuksessa ympäröivien ihmisten kanssa ja hänen vähäinen kiinnostuksensa menestyksen suhteen erotti hänet muista tuossa kilpajuoksussa. Hän on jatkanut elämää yksinkertaisesti ja totuudenmukaisesti ja on rehellisyyden majakka niille meistä, joille on annettu etuoikeus olla hänen kanssaan.

Vilpittömästi,

Helaine Melnitzer

”nainen, jonka kanssa hän saapui”

Kysyin vastauksestani, kuinka kauan hän ja Rudi olivat viettäneet Maharajin kanssa.
Vastauksessaan hän kirjoitti:

Rakas David,

Saavuvin sinne Rudin kanssa 18. helmikuuta 1978. Vietimme yli 60 jatkuvaa aamua satsangissa usein tullessamme iltapäivä bhajaneille ja kunnioittaen jälki satsangissa naapuruston kävelyretkillä Maharajin kanssa. Jatkoimme elämäämme, ja seuraavan puolitoista vuoden aikana palasimme ehkä 6-8 viikon välein Maharajin ja Rudin välisten tapaamisten välillä. Näytti siltä, että aina kun Rudi oli Maharajin kanssa, he olivat yksin, ainoat kaksi huoneessa...

Kaikkea hyvää, Helaine